

МИЦИК Л. М.

КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ

Навчально-методичний посібник

Ніжинський державний університет
імені Миколи Гоголя

МИЦИК Л. М.

КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ

Навчально-методичний посібник

Ніжин – 2024

УДК 327:[341.7-029:008](477:100)(075.8)

М70

Рекомендовано Вченою радою
Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя
(НДУ ім. М. Гоголя)
Протокол № 11 від 14.03.2024 р.

Рецензенти:

Бойко О. Д. – доктор політичних наук, професор Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя;

Барановський Ф. В. – доктор політичних наук, професор Державного торговельно-економічного університету.

Мицик Л. М.

М70 Культурна дипломатія: навчально-методичний посібник. –
Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2024. – 70 с.

Навчально-методичний посібник віддзеркалює зміст, мету і завдання курсу «Культурна дипломатія», вміщує авторську навчальну програму курсу, плани семінарських занять, списки рекомендованих джерел і літератури до кожної теми заняття та до курсу в цілому. Курс покликаний розкрити роль культурної дипломатії в міжнародно-політичних процесах сучасності, можливості міжкультурного діалогу у створенні позитивного іміджу держави в міжнародному середовищі.

Посібник відповідає вимогам кредитно-модульної системи організації навчального процесу. До посібника включені методичні матеріали до усіх основних форм навчальної діяльності студентів (лекція, семінар, курсова робота, підсумковий іспит) та розгорнута характеристика системи її оцінювання

Посібник розрахований на студентів гуманітарних та соціально-політичних спеціальностей вищих навчальних закладів, аспірантів, викладачів.

УДК 327:[341.7-029:008](477:100)(075.8)

© Мицик Л. М., 2024

© НДУ ім. М. Гоголя, 2024

ЗМІСТ

Вступ	4
Програма курсу.....	12
Семінарські заняття	16
Екзаменаційні питання.....	45
Орієнтовна тематика курсових робіт.....	47
Тезаурус	48
Система оцінювання навчальних досягнень студентів	64
Рекомендована література до курсу.....	66

ВСТУП

Освітній компонент програми підготовки бакалаврів зі спеціальності «Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії» спрямований на вивчення сутності та новітніх тенденцій розвитку культурної дипломатії як важливого засобу просування «м'якої сили» держави на міжнародній арені, особливостей сучасних національних стратегій культурної дипломатії, а також вдосконалення аналітичних та практичних умінь бакалаврів-міжнародників у цій сфері.

Вивчення дисципліни покликане дати змогу зрозуміти роль культурної дипломатії в міжнародно-політичних процесах сучасності, можливості культурного діалогу у створенні позитивного іміджу держави в міжнародному середовищі. Це дозволить молодим громадянам нашої держави виробити власне свідоме ставлення до перспектив співпраці та інтегрування України у європейське та світове співтовариство.

Метою курсу є поглиблення знань про теорію та практику культурної дипломатії як інструменту впливу держави у сучасній світовій політиці; формування у студентів європейських за своєю природою та демократичних за своєю сутністю ціннісних орієнтацій: гуманізму, особистої свободи, поваги до прав людини, толерантності.

Вивчаючи тематику курсу “Культурна дипломатія”, студенти мають звернути увагу на цілі, функції, цінності та стратегії сучасної дипломатичної практики країн світу та України, прослідкувати динаміку їх системних змін. Студенти повинні вміти не лише наводити фактичний матеріал з цих проблем, але й застосовувати основні теоретичні підходи до їх аналізу.

Серед **завдань** курсу “Культурна дипломатія” можна визначити:

- Формування знань природи міжнародного співробітництва, характеру взаємодії між міжнародними акторами, співвідношення державних, недержавних акторів у світовій політиці.
- Формування знань природи та механізмів міжнародних комунікацій.
- Формування знань природи та характеру взаємодій окремих країн та регіонів на глобальному, регіональному та локальному рівнях.

- Формування вміння здійснювати опис та аналіз міжнародної ситуації, збирати з різних джерел необхідну для цього інформацію про міжнародні та зовнішньополітичні події та процеси.

- Формування вміння здійснювати прикладний аналіз міжнародних відносин, зовнішньої політики України та інших держав, міжнародних процесів та міжнародної ситуації відповідно до поставлених цілей, готувати інформаційні та аналітичні матеріали.

- Формування вміння вести фахову дискусію із проблем міжнародних відносин, міжнародних комунікацій, регіональних студій, зовнішньої політичної діяльності, аргументувати свою позицію, поважати опонентів і їхню точку зору.

- Формування здатності розуміти та відстоювати національні інтереси України у міжнародній діяльності.

- Формування здатності аналізувати та оцінювати ефективність діяльності державних та недержавних інституцій в сфері публічної і культурної дипломатії;

- Формування здатності проектувати та реалізовувати заходи в галузі культурної дипломатії.

У результаті вивчення курсу студент оволодіває такими **компетентностями**:

I. Загальнопредметні:

- Знання та розуміння предметної області та розуміння професійної діяльності.

- Здатність працювати в міжнародному контексті.

- Здатність генерувати нові ідеї (креативність).

- Здатність застосовувати знання у практичних ситуаціях.

- Здатність використовувати інформаційні та комунікаційні технології.

- Здатність до пошуку, оброблення та аналізу інформації з різних джерел.

- Здатність бути критичним і самокритичним.

II. Фахові:

- Здатність виокремлювати ознаки та тенденції розвитку, розуміти природу, динаміку, принципи організації міжнародних відносин, суспільних комунікацій та/або регіональних студій.

- Здатність аналізувати міжнародні процеси у різних контекстах, зокрема політичному, безпековому, правовому, економічному, суспільному, культурному та інформаційному.
- Здатність розв'язувати складні спеціалізовані задачі і практичні проблеми у сфері міжнародних відносин, зовнішньої політики держав, суспільних комунікацій, регіональних досліджень.
- Усвідомлення національних інтересів України на міжнародній арені.
- Здатність застосовувати знання характеристик розвитку країн та регіонів, особливостей та закономірностей глобальних процесів та місця в них окремих держав для розв'язання складних спеціалізованих задач і проблем.
- Здатність аналізувати структуру та динаміку міжнародних суспільних комунікацій, виявляти їх вплив на міжнародну систему, державні та суспільні інститути.
- Здатність аналізувати природу та еволюцію міжнародних організацій, їх місця у системі міжнародних відносин, основних форм та перспектив співпраці України з ними.
- Здатність до здійснення комунікації та інформаційно-аналітичної діяльності у сфері міжнародних відносин (українською та іноземними мовами).
- Здатність аналізувати діяльність міжнародних недержавних акторів та транснаціональні відносини.
- Здатність планувати та здійснювати проекти та заходи в сфері публічної і культурної дипломатії.

Курс «Культурна дипломатія» є одним з нормативних курсів у циклі підготовки бакалаврів спеціальності «Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії». Викладання курсу ведеться з урахуванням змісту усього циклу професійно орієнтованих дисциплін навчального плану спеціальності, які він логічно доповнює і розвиває.

Навчально-методичний посібник віддзеркалює *структуру навчального курсу* з урахуванням вимог кредитно-модульної системи організації навчального процесу:

Кількість кредитів відповідних ECTS: 6

Кількість залікових кредитів: 1

Змістових модулів: 2

Загальна кількість годин: 180

Лекції (теоретична підготовка): 30 годин

Практичні заняття: 30 годин

Самостійна робота: 120 годин

Форма контролю: іспит;

В межах залікового кредиту у посібнику пропонується блок матеріалів, який складається з навчальної програми курсу; планів семінарських занять зі списками рекомендованих джерел та літератури; словника, який представляє спеціальний понятійний апарат, що використовується у відповідних змістових модулях; екзаменаційних питань. Посібник вміщує також загальний список базової навчальної та спеціальної наукової літератури та Інтернет-ресурсів для вивчення курсу "Культурна дипломатія" та зразок системи оцінювання навчальних досягнень студента.

Авторська програма курсу "Культурна дипломатія", представлена у даному посібнику, відповідає вимогам державного стандарту вищої освіти. Підвищена інформативна насиченість програми зумовлена завданнями координації аудиторних занять і самостійної підготовки з курсу, забезпечення ефективності очної та заочної (дистанційної) форм навчання. Лекційна частина курсу побудована за проблемним принципом і покликана розкрити загальні тенденції та національні особливості розвитку культурної дипломатії в сучасних умовах.

Словник дає уявлення про основні спеціальні терміни, які вводяться у відповідних змістових модулях. Підбір понятійного апарату, що становить основу словника, відповідає двом основним завданням. По-перше, ці матеріали покликані представити позицію авторки посібника щодо принципово важливих методологічних проблем і запропонувати визначене трактування базових понять з курсу. З огляду на це, визначення таких понять, як «глобалізація», «культурна дипломатія», «інформаційна війна» тощо є суто науковою проблемою і становить важливий елемент представленої авторської програми курсу. По-друге,

має матеріали словника можуть бути використані у практичній роботі зі студентами як довідковий апарат.

Вибір тематики *семінарських занять*, представлених у посібнику, віддзеркалює логіку авторської програми курсу. Методичні матеріали до тем семінарських занять (питання для обговорення, списки рекомендованих джерел і літератури) дозволяють здобувачам освіти визначити центральні, найбільш дискусійні проблеми з кожної теми, зорієнтуватися у різноманітності сучасних наукових концепцій та літератури, інноваційних методиках їх аналізу. Методика проведення практичних занять може і повинна варіюватися з урахуванням специфіки матеріалу, що вивчається, інтересів студентів, рівня їхньої підготовки, мети і очікуваних результатів конкретного заняття, наявних ресурсів і часу. Методичні пошуки – це самостійна і надзвичайно цікава складова навчального процесу, що має базуватися на співпраці викладача і студентів.

Особливістю даного практичного посібника є розгорнута бібліографія, яка включає як списки джерел та літератури, рекомендованих до кожної теми семінарського заняття, так і загальний список базової навчальної та спеціальної наукової літератури та Інтернет-ресурсів для вивчення усього курсу. При роботі зі списками джерел та літератури до тем семінарських занять слід враховувати, що пріоритетне значення при їх складанні віддавалося проблематиці цих занять, в першу чергу віддзеркалювалися новітні публікації у наукових і періодичних виданнях з найбільш дискусійних проблем. Загальний список джерел та літератури до курсу включає видання узагальнюючого, аналітичного характеру, частину наукової літератури, яка не представлена у планах семінарів, а також адреси найбільш значущих Інтернет-сайтів. У такому варіанті списки рекомендованої літератури можуть ефективно використовуватися для занять з наукової спеціалізації студентів, а також у межах перепідготовки і підвищення кваліфікації викладацьких кадрів.

Практичний посібник віддзеркалює вимоги щодо основних форм *самостійної та індивідуальної* навчальної діяльності студентів в рамках курсу (підготовка до семінарських занять, виконання case study, написання курсової роботи), завдання для підсумкового (екзаменаційні

питання) контролю знань та *модульно-рейтингову систему* оцінювання успішності студента.

Самостійна підготовка студента *до лекцій* передбачає його ознайомлення з науковими дослідженнями з відповідних тем. Істотним елементом підготовки *до семінарських занять* є самостійна робота з науковою літературою. Списки рекомендованої літератури орієнтують студента на ознайомлення з найновішими досягненнями у розвитку теоретичних досліджень, найбільш актуальними і дискусійними проблемами курсу. Однак слід мати на увазі, що далеко не всі оцінки і висновки є беззаперечними, тому виступи студентів на семінарах мають бути віддзеркаленням насамперед їх власної точки зору та висновків щодо проблемних питань, винесених на обговорення.

Індивідуальна робота студентів в межах залікового кредиту передбачає виконання *курсової роботи* на основі case study. Case study – це письмовий аналіз конкретної події/заходу в сфері культурної дипломатії України або зарубіжної країни. Підготовка до написання курсової роботи передбачає творче ознайомлення студента з джерелами та літературою з обраної теми, які надають студентові можливість проаналізувати конкретний кейс та виробити його власну оцінку.

Критерії оцінки курсової роботи: Студент повинен продемонструвати глибоке знання обраної проблеми. Використана інформація має бути збалансованою і підтримувати центральну ідею (систему тез). Думки мають бути викладені чітко і бути взаємопов'язані таким чином, щоб можна було слідкувати за логікою викладу. Висновки мають бути самостійними, логічними та добре аргументованими. Курсова робота повинна базуватися на оригінальних джерелах та новітній науковій літературі, але не реферувати останню. Робота має бути написана українською мовою. Кінцевий термін подання курсової роботи визначається робочою навчальною програмою курсу.

Структура залікового кредиту

Тема	Кількість годин, відведених на:			
	Лекції	Семінарські заняття	Самостійну роботу	Індивідуальну роботу
Змістовий модуль 1. КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ТА СТАН ВИВЧЕННЯ				
Тема 1. Сутність та генезис культурної дипломатії	2	2	8	ІНДЗ (курсова робота)
Тема 2. Стан наукового вивчення культурної дипломатії	2	2	8	
Тема 3. Культурна дипломатія як інструмент імплементації національних інтересів держави	2	2	8	
Тема 4 Культурна дипломатія як засіб просування «м'якої сили» держави у світовій політиці	2	2	8	
Тема 5. Використання інструментарію культурної дипломатії для національного брендингу та крос-культурного діалогу.	2	2	8	
Змістовий модуль 2. НАЦІОНАЛЬНІ МОДЕЛІ І СТРАТЕГІЇ КУЛЬТУРНОЇ ДИПЛОМАТІЇ				
Тема 6. Моделі культурної дипломатії країн світу: порівняльний аналіз	2	2	8	
Тема 7. Культурна дипломатія США як складова стратегії глобального лідерства	2	2	8	
Тема 8. Особливості культурної дипломатії Канади	2	2	8	
Тема 9. Культурна дипломатія Великої Британії	2	2	8	

Тема	Кількість годин, відведених на:			
	Лекції	Семінарські заняття	Самостійну роботу	Індивідуальну роботу
Тема 10. Культурна дипломатія як чинник європейської інтеграції	2	2	8	
Тема 11. Культурна дипломатія Франції	2	2	8	
Тема 12. Культурна дипломатія Німеччини	2	2	8	
Тема 13. Культурна дипломатія КНР	2	2	8	
Тема 14. Стратегічні пріоритети культурної дипломатії сучасної України	2	2	8	
Тема 15. Особливості інституціоналізації культурної дипломатії в Україні	2	2	8	
Усього годин	30	30	120	

ПРОГРАМА

ЗМІСТОВИЙ МОДУЛЬ I. КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ТА СТАН ВИВЧЕННЯ

1. Сутність та генезис культурної дипломатії

Нетрадиційні форми дипломатії у сучасних міжнародних відносинах. Поняття культурної дипломатії. Взаємозв'язок публічної і культурної дипломатії. Сутнісні характеристики культурної дипломатії. Інституційні засади культурної дипломатії. Цільові аудиторії. Форми та інструменти культурної дипломатії. Витоки та генезис культурної дипломатії.

2. Стан наукового вивчення культурної дипломатії

Концепція культурної дипломатії у сучасній теорії міжнародних відносин та політології. Джерела з культурної дипломатії. Культурна дипломатія в контексті концепції «м'якої сили». Концепція «зовнішньої культурної політики» Концепції «культурного імперіалізму» та «американізації». Концепція «взаємного культурного обміну». Зарубіжні дослідження культурної дипломатії. Українська наукова традиція культурної дипломатії.

3. Культурна дипломатія як інструмент імплементації національних інтересів держави

Роль культурної дипломатії в захисті національної безпеки. Формування міжнародного іміджу держави й забезпечення успішності її міжнародної політики засобами культурної дипломатії. Можливості культурної дипломатії з просування системи демократичних цінностей. Роль культурної дипломатії у протидії Росії в інформаційній війні. Вплив культурної дипломатії на зміну парадигми культури і реформування культурної політики.

4. Культурна дипломатія як засіб просування «м'якої сили» держави у світовій політиці Концепція «м'якої» та «розумної сили» в міжнародній політиці Дж. Ная. Потенціал культурної дипломатії в імплементації «м'якої сили» держави на світовій арені.

5. Використання інструментарію культурної дипломатії для національного брендингу та крос-культурного діалогу

Імідж держави, національний брендинг та культурна дипломатія. Формування міжнародного іміджу як основа стратегії публічної та культурної дипломатії України. Роль культурної дипломатії для національного брендингу. Культурна дипломатія як інструмент крос-культурного діалогу в сучасних умовах.

ЗМІСТОВИЙ МОДУЛЬ II. НАЦІОНАЛЬНІ МОДЕЛІ І СТРАТЕГІЇ КУЛЬТУРНОЇ ДИПЛОМАТІЇ

6. Моделі культурної дипломатії країн світу: порівняльний аналіз

Американська модель культурної дипломатії. «Європейська» модель культурної дипломатії та її національні різновиди. «Азійська» модель культурної дипломатії. Культурна дипломатія як інструмент ідеологічної експансії КНР та РФ. Культурна дипломатія міжнародних організацій та неурядових акторів.

7. Культурна дипломатія США як складова стратегії глобального лідерства

Культурна дипломатія як напрям публічної дипломатії США у світовій політиці: цілі та інструменти. Інституційна структура. Особливості культурної дипломатії США в регіонах Латинської Америки, Близького Сходу, Африки, на пострадянському просторі. Американська культурна дипломатія в Україні.

8. Особливості культурної дипломатії Канади

Особливості культурної дипломатії Канади в контексті північно-американської інтеграції та глобалізації. Бренд канадського мультикультуралізму у культурній дипломатії. Культурна політика сучасної Канади та її імплементація в культурній дипломатії. Роль культурної дипломатії для збереження національної ідентичності канадців в умовах «культурного імперіалізму» США. Культурна дипломатія як чинник українсько-канадського співробітництва.

9. Культурна дипломатія Великої Британії

Етапи розвитку британської культурної дипломатії. Культурна дипломатія як засіб «м'якої сили» Великої Британії в європейській та світовій політиці. Іституційна структура британської культурної дипломатії. Британська Рада як провідний інструмент культурної дипломатії Великої Британії. Культурна дипломатія Великої Британії в Україні.

10. Культурна дипломатія як чинник європейської інтеграції

Спільна культурна політика ЄС. «Європейська стратегія культури». Сучасні тенденції міжкультурного співробітництва у Європі. Культурна дипломатія ЄС: національний vs. інтернаціональний вимір. Інституціоналізація культурної дипломатії в ЄС. Культурна дипломатія ЄС-Україна як чинник євроінтеграції.

11. Культурна дипломатія Франції

Культурна політика сучасної Франції: національний vs. Загальноєвропейський вимір. Культурна дипломатія як чинник національного брендингу Франції. Цілі, інструменти та інституційна структура культурної дипломатія Франції. Франкофонія в стратегії культурної дипломатії Франції. Культурна дипломатія Франції в Україні

12. Культурна дипломатія Німеччини

Культурна дипломатія як інструмент «м'якої сили» Німеччини в міжнародній політиці. Стратегії культурної дипломатії Німеччини як лідера об'єднаної Європи. Інституційна структура культурної дипло-

матії Німеччини. Goethe-Institut. Федеральний культурний фонд. Культурна дипломатія в українсько-німецьких відносинах.

13. Культурна дипломатія КНР

Специфіка сучасних моделей китайської культурної політики та культурної дипломатії. Культурна дипломатія як складова стратегії «м'якої сили» Китаю у світовій політиці.. Інститут Конфуція як механізм реалізації культурної дипломатії КНР, Культурна дипломатія Китаю в Україні.

14. Стратегічні пріоритети культурної дипломатії сучасної України

Ретрансляція європейських цінностей. Налагодження довготривалих міжнародних зв'язків та розвиток продуктивного партнерства. Популяризація української мови та надання послуг з її вивчення. Зміцнення національної ідентичності. Підтримка сучасної української культури і мистецтва, літературних проєктів і книговидання.

15. Особливості інституціоналізації культурної дипломатії в Україні

Історія формування інституційної структури культурної дипломатії в Україні. Завдання та функції МЗС України та закордонних дипустанов в сфері культурної дипломатії. Український інститут – профільна установа культурної дипломатії. Завдання та місія Українського культурного фонду.

СЕМІНАРСЬКІ ЗАНЯТТЯ

Тема 1. Сутність та генезис культурної дипломатії.

1. Нетрадиційні форми дипломатії у сучасних міжнародних відносинах. Поняття культурної дипломатії.
2. Взаємозв'язок публічної і культурної дипломатії.
3. Сутнісні характеристики культурної дипломатії.
4. Інституційні засади культурної дипломатії. Цільові аудиторії.
5. Форми та інструменти культурної дипломатії.
6. Витоки та генезис культурної дипломатії.

Рекомендована література

1. Висоцький О.Ю. Публічна дипломатія: конспект лекцій. Частина I. Дніпро: СПД «Охотнік», 2020, 56 с. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Vysotskyi_Oleksandr/Publichna_dyplomatiia_k_onspekt_lektsii_Chastyna_I.pdf
2. Гуцал С. Публічна дипломатія та стратегічні комунікації: визначення концептуальних основ. URL: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/pol_n/article/viewFile/2769/2473
3. Коберська А. Еволюція концепції культурної дипломатії. Вісник ДНУ ім. В. Стуса. 2020. С. 117–120.
4. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf
5. Мицик Л. Особливості функціонування інституцій культурної дипломатії: світовий досвід і уроки для України. *Ідентичності та політичні інститути*. Матеріали VI Всеукраїнської наукової конференції (Ніжин, 22 квітня 2021 року). Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2021. – С. 77-83
6. Опанасюк О.І. Особливості сучасної публічної дипломатії. *Гілея: науковий вісник*. 2017. Вип. 117. С. 238–243.

7. Парчевська В.В., Паніна І.Г. Дискусія щодо поняття «культурна дипломатія». *Вісник ДНУ ім. В. Стуса*. 2020. № 6. С. 74–78

8. Сербіна Н.Ф., Кучмій О.П. Культурна дипломатія як інструмент зовнішньої політики сучасної європейської держави. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. Випуск 100 (Частина I), 2011. С. 122-131. URL: <http://journals.iir.kiev.ua/index.php/apmv/-article/viewFile/1667/1578>

9. Стасевська О.А, Маланчук І.І. Культурна дипломатія: симбіоз культурного та правового потенціалу. *Право та інновації*. № 1. (33). 2021. С. 89-94. URL: <https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/-19189/1/89-95.pdf>

10.Шемаєва Г. В. Місце культурної дипломатії в міжнародних відносинах. *Вісник ХДАК*. Випуск 52. 2018. С. 71-79

11.Cummings, M.C. (2003). Cultural Diplomacy and the United States Government: A Survey. Center for Arts and Culture. 15 p.

12.Joumane, C. (2010). Public diplomacy: a conceptual framework. 321 p. URL: https://www.culturaldiplomacy.org/academy/pdf/research/-books/public_diplomacy/Public_Diplomacy_-_A_Conceptual_Framework_-_Joumane_Chahine.pdf

13.Pajtinka E. Cultural diplomacy in the theory and practice of contemporary international relations. *Politické ved*. 2014. Vol. 17. P. 2735-2741

Тема 2. Стан наукового вивчення культурної дипломатії.

1. Джерела з культурної дипломатії.
2. Культурна дипломатія в контексті концепції «м'якої сили».
3. Концепція «зовнішньої культурної політики»
4. Концепції «культурного імперіалізму» та «американізації». Концепція «взаємного культурного обміну».
5. Зарубіжні дослідження культурної дипломатії.
6. Українська наукова традиція культурної дипломатії.

Рекомендована література

1. Висоцький О.Ю. Публічна дипломатія: конспект лекцій. Частина I. Дніпро: СПД «Охотнік», 2020, 56 с. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Vysotskyi_Oleksandr/Publichna_dyplomatiia_k_onspekt_lektsii_Chastyna_I.pdf?
2. Гавриленко І. Концепції та моделі здійснення культурної дипломатії. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Міжнародні відносини*. 2014. Вип. 1. С. 5-9. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKNU_mv_2014_1_3
3. Герасимчук Т.Ф. Теоретико-концептуальні основи та методи дослідження міжнародних відносин. *Український історичний журнал*, 2006, No 5, 186-199. URL: http://resource.history.org.ua/publ/journal_2006_5_186
7. Гуцал С. Публічна дипломатія та стратегічні комунікації: визначення концептуальних основ. URL: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/pol_n/article/viewFile/2769/2473
8. Коберська А. Еволюція концепції культурної дипломатії. *Вісник ДНУ ім. В. Стуса*. 2020. С. 117–120.
9. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf
10. Фесик О. Категорія «м'яка сила» у дослідженнях міжнародних відносин. *Науковий вісник Одеського національного економічного університету*, 2015, No 11, 196–209.
11. Gregory, B. (2008). Public Diplomacy: Sunrise of an Academic Field. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*. Vol. 616, Public Diplomacy in a Changing World). 274-290. URL: <https://www.jstor.org/stable/25098004>
12. Joumane, C. (2010). Public diplomacy: a conceptual framework. 321 p. URL: <https://www.culturaldiplomacy.org/academy/pdf/research/>

books/public_diplomacy/Public_Diplomacy_-_A_Conceptual_Framework_-_Joumane_Chahine.pdf

13. Pajtinka E. Cultural diplomacy in the theory and practice of contemporary international relations. *Politické ved.* 2014. Vol. 17. P. 2735-2741

Тема 3. Культурна дипломатія як інструмент імплементації національних інтересів держави

1. Роль культурної дипломатії в захисті національної безпеки.
2. Формування міжнародного іміджу держави й забезпечення успішності її міжнародної політики засобами культурної дипломатії.
3. Можливості культурної дипломатії з просування системи демократичних цінностей.
4. Роль культурної дипломатії у протидії Росії в інформаційній війні.
5. Вплив культурної дипломатії на зміну парадигми культури і реформування культурної політики.

Рекомендована література

1. Браницька Т.Р., Кащенко Н.В., Кухар І.Г. Культурна дипломатія як спосіб комунікації в інтересах національної безпеки України. *Наукові перспективи*, 7 (13) (2021). URL: <https://docs.academia.vn.ua/handle/123456789/103>

2. Дубов Д., Дубова С. Політика культурної дипломатії як механізм реалізації стратегічних комунікацій держави. *Наукові праці Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського*. 2017. Вип. 46. С. 62-73.

3. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf

4. Левченко О. В. Реалізація «м'якої сили» для просування національних інтересів. Збірник наукових праць Центру воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського, 2014, № 3(52), 40–44.

5. Луцишин Г. Особливості розвитку культурної дипломатії України в сучасних умовах. *Гуманітарні візії*. Львів: Нац. ун-т «Львів. політехніка», 2017. № 1 (5). С. 25–30. 13.

6. Мицик Л. Особливості функціонування інституцій культурної дипломатії: світовий досвід і уроки для України. *Ідентичності та політичні інститути*. Матеріали VI Всеукраїнської наукової конференції (Ніжин, 22 квітня 2021 року). Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2021. С. 77-83

7. Перебийніс Є. Роль та місце публічної дипломатії у забезпеченні національних інтересів держави. *Україна дипломатична*. 2013. Вип. 14. С. 915-925.

8. Петров В. Культурна дипломатія як інструмент протидії гібридним загрозам. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2019. № 1. С. 186-190.

9. Політика культурної дипломатії: стратегічні пріоритети для України: зб. наук.-експерт. матеріалів / за заг. ред. О. П. Розумної, Т. В. Черненко. К.: НІСД, 2016. 92 с. URL: http://old2.niss.gov.ua/content/articles/files/kult_dyp-cd7f1.pdf

10. Полякова Ю.В., Шайда О.Є., Степанов А.В. Культурна дипломатія як інструмент міжнародної комунікації. *Вісник ЛТЕУ: Економічні науки*. № 71 (2023). С. 57-63. URL: <http://journals-lute.lviv.ua/index.php/visnyk-econom/article/view/1332/1256>

11. Процюк М. Публічна та культурна дипломатія як засіб «м'якої сили» України: запозичені моделі, реальні кроки та стратегічні пріоритети. *Науковий вісник Дипломатичної академії України*. Випуск 23. Зовнішня політика і дипломатія: традиції, тренди, досвід. Частина II. Серія «Політичні науки» / За заг. ред. В.Г. Ціватого, Н.О. Татаренко. Київ, 2016. С.21-28.

12. Розумна О.П. Досвід функціонування європейських інститутів культурної дипломатії: висновки для України. Аналітична записка.

URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/gumanitarniy-rozvitok/dosvid-funkcionuvannya-evropeyskikh-institutiv-kulturnoi>

13. Сербіна Н.Ф., Кучмій О.П. Культурна дипломатія як інструмент зовнішньої політики сучасної європейської держави. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. Випуск 100 (Частина I), 2011. С. 122-131. URL: <http://journals.iir.kiev.ua/index.php/apmv/-article/viewFile/1667/1578>

14. Шамборовський Г., Мусієнко Н. Завдання і можливості культурної дипломатії у розвитку сучасної держави та інститутів громадянського суспільства в Україні (програмний документ). *Агора*. 2016. Випуск 14. С.91- 100.

15. Ang G., Isar V. R., Mar Ph. Cultural diplomacy: beyond the national interest? *International Journal of Cultural Policy*. 2015. V. 21, 365-381

16. Cultural Diplomacy, Political Influence, and Integrated Strategy. *Strategic Influence: Public Diplomacy, Counterpropaganda, and Political Warfare*, ed. Michael J. Washington, DC: Institute of World Politics Press, 2009.

17. Mytsyk L. Cultural diplomacy as a tool for shaping the international image of Ukraine. *Література та культура Полісся*. Ніжин, 2021. Вип. 105. Серія: Історичні науки № 15. С.70-84 <https://doi.org/10.31654/2520-6966-2021-15i-105-70-84>

18. Mytsyk L. European Experience of Institutionalization and Implementation of Cultural Diplomacy. *Problemy i wyzwania współczesności oczami młodych badaczy z Polski, Ukrainy i Kazachstanu*. Warszawa: Elipsa, 2022- P. 63-74

Тема 4. Культурна дипломатія як засіб просування «м'якої сили» держави у світовій політиці

1. Концепція «м'якої» та «розумної сили» в міжнародній політиці Дж. Ная.

2. Потенціал культурної дипломатії в імплементації «м'якої сили» держави на світовій арені.

Рекомендована література

1. Белоусова Н. Б. «М'яка» сила як потенціал зовнішньополітичного впливу держави. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*, 2012, Вип. 107, Ч. 1, 148–151.
2. Коротков Д. Концепція «м'якої сили» в контексті зовнішньополітичної стратегії України. *Грані*, 2015, No 3(119), 13–17.
3. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДІП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf
4. Левченко О. В. Реалізація «м'якої сили» для просування національних інтересів. Збірник наукових праць Центру воєнно-стратегічних досліджень Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського, 2014, No 3(52), 40–44.
5. Нікулішин Н. Основні підходи до розкриття змісту поняття «м'яка сила» у сучасній вітчизняній науці. *Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку*, 2014, Вип. 26, 32–37.
6. Процюк М. Публічна та культурна дипломатія як засіб «м'якої сили» України: запозичені моделі, реальні кроки та стратегічні пріоритети. *Науковий вісник Дипломатичної академії України*. Випуск 23. Зовнішня політика і дипломатія: традиції, тренди, досвід. Частина II. Серія «Політичні науки» / За заг. ред. В.Г. Ціватого, Н.О. Татаренко. Київ, 2016. С.21-28.
7. Семченко О. «М'яка сила» держави як потенціал іміджу України. *Політичний менеджмент*, 2012, No 4–5, 265–272.
8. Тищенко-Тишковець О.М. Трансформація публічної дипломатії Сполучених Штатів Америки: від легітимізації «жорсткої сили» до побудови діалогу зі світом. *Вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»*. Політологія. Соціологія. Право: Зб. наук. праць. Київ: ІВЦ «Політехніка». 2009. No 4. 28-32

9. Фесик О. Категорія «м'яка сила» у дослідженнях міжнародних відносин. *Науковий вісник Одеського національного економічного університету*, 2015, No 11, 196–209.

10. A Smarter, More Secure America. Report by Craig Cohen, Joseph S. Nye Jr., and Richard L. Armitage. The CSIS Commission on Smart Power. November 6, 2007. URL: <https://www.csis.org/analysis/-smarter-more-secure-america>

11. Cull, N. J. Public Diplomacy: Taxonomies and Histories. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*. Vol. 616, Public Diplomacy in a Changing World (Mar., 2008), pp. 31-54 URL: <https://www.jstor.org/stable/25097993>

12. Farwell J. P. (2012). Persuasion and power: The art of strategic communication. Washington, DC: Georgetown University Press. 304 p.

13. Melissen, J. (2005). The new public diplomacy: soft power in international relations. New York: Palgrave Macmillan. 246 p. URL: https://culturaldiplomacy.org/academy/pdf/research/books/soft_power/The_New_Public_Diplomacy.pdf

14. Nye, J. (1990). Soft Power. *Foreign Policy*, No. 80, Twentieth Anniversary. Autumn. P. 153-171. URL: <https://www.jstor.org/stable/1148580?origin=crossref&seq=1>

15. Nye, J. (1991). Bound To Lead: The Changing Nature Of American Power. New York: Basic Books; Revised ed. 336 p.

16. Nye, J. (2004). Soft Power: the means to success in World Politics. N.Y.: Perseus Publishing, URL: https://www.academia.edu/28699788/Soft_Power_the_Means_to_Success_in_World_Politics_Joseph_S_Nye_Jr?auto=download

17. Welch, D. (1999). Powers of Persuasion. *History Today*. 49. August. P. 24–26

Тема 5. Використання інструментарію культурної дипломатії для національного брендингу та крос-культурного діалогу

1. Імідж держави, національний брендинг та культурна дипломатія.

2. Формування міжнародного іміджу як основа стратегії публічної та культурної дипломатії України.

3. Роль культурної дипломатії для національного брендингу.
4. Культурна дипломатія як інструмент крос-культурного діалогу в сучасних умовах.

Рекомендована література

1. Данилов В. Особливості формування політичного іміджу держави. *Політичний менеджмент*. № 2. 2009. С. 67 – 72.
2. Дорош Л.О. Зовнішньополітичне сприйняття: стереотипізація образу держави Україна. *Вісник Дніпропетровського університету*. Серія: Філософія. Соціологія. Політологія. 2012. Т. 20, вип. 22(3). С. 92-97. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdufsp_2012_-20_22%283%29_21
3. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДІП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf
4. Осмоловська А.О. Чинники формування образу країни на міжнародній арені. *Політичне життя*. 2018. № 2. DOI: <https://doi.org/10.31558/2519-2949.2018.2.13>
5. Паніна І. Культурна дипломатія у стратегії національного брендингу України. Збірник наукових праць. 2021. Випуск 1 (26). С. 49-53.
6. Семченко О.А. Імідж держави й національний брендинг: взаємообумовленість понять. *Політикус*. 2015. Вип. 2. С. 74-78. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/polit_2015_2_18
7. Семченко О.А. Іміджева політика України: монографія /О. А. Семченко. – Київ : Академія, 2014. 272 с.
8. Семченко О. «М'яка сила» держави як потенціал іміджу України. *Політичний менеджмент*, 2012, № 4–5, 265–272.
9. Сухорольська І., Турчин Я. Громадська дипломатія та демократичний імідж держави: монографія. Львів: Видавництво Тараса Сороки, 2019.- 272 с

10. Формування позитивного міжнародного іміджу Української держави в інформаційному просторі. URL: <http://old.niss.gov.ua/Monitor/December2009/02.htm>
11. Щурко О.М. Функціональні аспекти образу держави на сучасному етапі. *S.P.A.C.E. Society, Politics, Administration in Central Europe* : електронний науково-практичний журнал / редкол.: Д. В. Яковлев (голов. ред.), К. М. Вітман (заст. голов. ред.), Д. Ю. Дворніченко (відп. секр.) [та ін.] ; НУ «ОЮА». Одеса, 2017. Вип. 4. С. 22-26. URL: <http://hdl.handle.net/11300/8017>
12. Cultural Diplomacy, Political Influence, and Integrated Strategy. *Strategic Influence: Public Diplomacy, Counterpropaganda, and Political Warfare*, ed. Michael J. Washington, DC: Institute of World Politics Press, 2009.
13. Mytsyk L. Cultural diplomacy as a tool for shaping the international image of Ukraine. *Література та культура Полісся*. Ніжин, 2021. Вип. 105. Серія: Історичні науки № 15. С.70-84 <https://doi.org/10.31654/2520-6966-2021-15i-105-70-84>

Тема 6. Моделі культурної дипломатії країн світу: порівняльний аналіз

1. Американська модель культурної дипломатії.
2. «Європейська» модель культурної дипломатії та її національні різновиди.
3. «Азійська» модель культурної дипломатії.
4. Культурна дипломатія як інструмент ідеологічної експансії КНР та РФ.
5. Культурна дипломатія міжнародних організацій та неурядових акторів.

Рекомендована література

1. Бафоев Ф. М. Культурна дипломатія в системі міжнародних зв'язків на пострадянському просторі. *Молодий вчений*. 2016. №6. С. 662-667. URL: <https://moluch.ru/archive/110/25748/>

2. Гавриленко І. Концепції та моделі здійснення культурної дипломатії. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. Міжнародні відносини. 2014. Вип. 1. С. 5-9. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKNU_mv_2014_1_3

3. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf

4. Мицик Л. Особливості функціонування інституцій культурної дипломатії: світовий досвід і уроки для України. *Ідентичності та політичні інститути*. Матеріали VI Всеукраїнської наукової конференції (Ніжин, 22 квітня 2021 року) Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2021. С. 77-83

5. Ошитко О. Сучасні тенденції міжкультурного співробітництва у Європі. *Віче*. 2011. № 8. URL: <http://www.viche.info/journal/2519/>

6. Подаєнко Ю.Л. Європейський досвід реалізації культурної дипломатії: специфіка та перспективи подальшого розвитку. *Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу "Києво-Могилянська академія"*. Сер. Політологія. 2014. Т. 230, Вип. 218. С. 48-53. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchdupol_2014_230_218_11

7. *American Democracy Promotion: Impulses, Strategies, and Impacts* / ed. by Michael Cox, G. John Ikenberry, Takashi Inoguchi. Oxford University Press, 2000. – 368 p.

8. *Cultural Diplomacy, Political Influence, and Integrated Strategy. Strategic Influence: Public Diplomacy, Counterpropaganda, and Political Warfare*, ed. Michael J. Washington, DC: Institute of World Politics Press, 2009.

9. Carta C., Higgott R. *Cultural Diplomacy in Europe: Between the Domestic and the International*. Springer International Publishing; Palgrave Macmillan, 2020. – XV, 274 p.

10. Cummings, M.C. (2003). *Cultural Diplomacy and the United States Government: A Survey*. Center for Arts and Culture. 15 p.

11. Fitzpatrick, Kathy R. (2004). U. S. Public Diplomacy telling America's story. *Vital Speeches of the Day*. Vol. 70, № 13. P. 412–417.
12. Hartig F. *Chinese Public Diplomacy: The Rise of the Confucius Institute*, Routledge, 2015. 214 p.
13. History of public diplomacy. American's Mixed Image Abroad. (2002). A Gannett News Service special report. July 14, URL: <http://www.gannettonline.com/gns/mideast/diplomacy.htm>
14. Mytsyk L. European Experience of Institutionalization and Implementation of Cultural Diplomacy. *Problemy i wyzwania współczesności oczami młodych badaczy z Polski, Ukrainy i Kazachstanu*. Warszawa: Elipsa, 2022- P. 63-74
15. Schneider C. P. Culture Communicates: US Diplomacy that Works. *Discussion Papers in Diplomacy*. No 94. September 2004. P. 1-22. URL: https://www.clingendael.org/sites/default/files/2016-02/20040300_cli_paper_dip_issue94.pdf
16. Serodes F. A Common European Cultural Policy in the European Union. URL: http://www.culturaldiplomacy.org/pdf/case-studies/a_common_european_cultural_policy_in_the_european_union.pdf

Тема 7. Культурна дипломатія США як складова стратегії глобального лідерства

1. Культурна дипломатія як напрям публічної дипломатії США у світовій політиці: цілі та інструменти.
2. Інституційна структура.
3. Особливості культурної дипломатії США в регіонах Латинської Америки, Близького Сходу, Африки, на пострадянському просторі.
4. Американська культурна дипломатія в Україні.

Рекомендована література

1. Висоцький О.Ю. Публічна дипломатія: конспект лекцій. Частина II. Дніпро: СПД «Охотнік», 2020. 48 с. URL: <https://xp4stm90bvzr.frontroute.org/s11/6/1/9/3/1/61931.pdf><https://xp4stm90bvzr.frontroute.org/s11/6/1/9/3/1/61931.pdf>

2. Гавриленко І. Особливості здійснення публічної та культурної дипломатії США. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. Історія. 2(129). 2016. С. 9-13.

3. Дубов Д. В. Публічна дипломатія США в добу Холодної війни. Як США завойовували «серця і розум людей» (у дзеркалі розсекречених документів ЦРУ): аналітична доповідь. Київ: НІСД, 2020. 164 с. URL: https://niss.gov.ua/sites/default/files/2021-09/analytrep_01_2021.pdf

4. Завада Я. І., Дударчук В. І. Публічна дипломатія як засіб «м'якої сили» США на Близькому Сході. *Політичне життя*. No 3. 2021. URL: <https://jpl.donnu.edu.ua/article/view/11110>

5. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf

6. Мицик Л. Особливості функціонування інституцій культурної дипломатії: світовий досвід і уроки для України. *Ідентичності та політичні інститути*. Матеріали VI Всеукраїнської наукової конференції (Ніжин, 22 квітня 2021 року) – Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2021. – С. 77-83

7. Місюк І. Інституційне забезпечення громадської дипломатії США. Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку. Збірник наукових праць. Львів: Вид-во Нац. ун-ту «Львівська політехніка», 2013. Вип. 25, 124-130. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Unir_2013_25_23

8. Розумюк В. Культурно-пропагандистський вимір сучасної зовнішньої політики США. *Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку*. Львів: Львівський національний політехнічний інститут, 2006. Вип. 17. С. 28-33.

9. Тищенко-Тишковець О.М. Трансформація публічної дипломатії Сполучених Штатів Америки: від легітимізації «жорсткої сили» до побудови діалогу зі світом. *Вісник Національного технічного*

університету України «Київський політехнічний інститут». Політологія. Соціологія. Право: Зб. наук. праць. Київ: ІВЦ «Політехніка». 2009. № 4. 28-32

10. Черцова О. В. Демократизаційна політика США щодо України в період глобальних міжнародно-політичних трансформацій постбіполярності. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. Випуск 102 (Частина I), 2011, 270-283. URL:<http://apir.iir.edu.ua/index.php/apmv/article/view/2199>

11. American Democracy Promotion: Impulses, Strategies, and Impacts / ed. by Michael Cox, G. John Ikenberry, Takashi Inoguchi. Oxford University Press, 2000. – 368 p.

12. Cultural Diplomacy, Political Influence, and Integrated Strategy. *Strategic Influence: Public Diplomacy, Counterpropaganda, and Political Warfare*, ed. Michael J. Washington, DC: Institute of World Politics Press, 2009.

13. Cummings, M.C. (2003). Cultural Diplomacy and the United States Government: A Survey. Center for Arts and Culture. 15 p.

14. Fitzpatrick, Kathy R. (2004). U. S. Public Diplomacy telling America's story. *Vital Speeches of the Day*. Vol. 70, № 13. P. 412–417.

15. History of public diplomacy. American's Mixed Image Abroad. (2002). A Gannett News Service special report. July 14, URL: <http://www.gannettonline.com/gns/mideast/diplomacy.htm>

16. Schneider C. P. Culture Communicates: US Diplomacy that Works. *Discussion Papers in Diplomacy*. No 94. September 2004. P. 1-22. URL: https://www.clingendael.org/sites/default/files/2016-02/20040300_cli_paper_dip_issue94.pdf

Тема 8. Особливості культурної дипломатії Канади

1. Особливості культурної дипломатії Канади в контексті північноамериканської інтеграції та глобалізації

2. Бренд канадського мультикультуралізму у культурній дипломатії

3. Культурна політика сучасної Канади та її імплементація в культурній дипломатії.

4. Роль культурної дипломатії для збереження національної ідентичності канадців в умовах «культурного імперіалізму» США

5. Культурна дипломатія як чинник українсько-канадського співробітництва

Рекомендована література

1. Бессонова М. Пріоритети сучасних канадсько-українських відносин. Україна – Канада : Матеріали I Міжнародного науково-практичного конгресу з канадознавства. 21–21 червня 2018 року, м. Луцьк, Україна.

2. Белей С.І. Публічна дипломатія держав середньої сили в сучасних міжнародних відносинах: досвід Канади та Нідерландів. *Наукові праці Чорноморського національного університету імені Петра Могили*. Випуск 185. Том 197 С. 72-77 URL <http://politics.chdu.edu.ua/article/view/75854/71378>

3. Богатирець В. Політика багатокультурності Канади: становлення, розвиток та сучасні реалії. *Історико-політичні проблеми сучасного світу*, (35-36), 32–41. URL <https://doi.org/10.31861/mhpi2017.35-36.32-41>

4. Дзюбленко І.М. Тенденції розвитку українсько-канадських відносин у контексті культурної дипломатії. *Політикус*. Вип. 5. 2021. С. 28-33. URL http://politicus.od.ua/5_2021/5.pdf

5. Кондрашевська Ю. Проблема збереження національної ідентичності українців Канади в ХХІ ст. Україна – Канада: матеріали I Міжнародного науковопрактичного конгресу з канадознавства. 21–21 червня 2018 року, м. Луцьк, Україна.

6. Кузьмук О.С. Державна підтримка культурних індустрій: досвід Канади. *Стратегічні пріоритети*, №4(9), 2008. С. 70-76. URL: https://www.libr.dp.ua/text/sp_2008_4_8.pdf

7. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДІП», 2021. 252 с. URL https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf

8. Чувакова О. Завдяки чому у Канаді телебачення є канадським, а не американським? URL: <http://www.telekritika.ua/media-rinok/media-svit/2006-02-16/6461>

9. Banting K., Kymlicka W. (2013). Is there really a retreat from multiculturalism policies? New evidence from the multiculturalism policy index. *Comparative European Politics*, 11, 577-598;

10. Berry J. W. (2013). Research on multiculturalism in Canada. *International Journal of Intercultural Relations*, 37, 663-675;

11. Bohatyrec, W. (2016). Canada's Brand of Multiculturalism as a Way of Molding its Image on the World Arena, *Studium Europy Środkowej i Wschodniej*, Numer 5, czerwiec 2016 r., Kutno, Wyższa Szkoła Gospodarki Krajowej. P.122-135

12. Copeland, D. (2016) Can Justin Trudeau Rebrand Canadian Public Diplomacy? URL: <http://uscpublicdiplomacy.org/blog/can-justin-trudeau-rebrand-canadian-public-diplomacy>

Manor, I. Can Brand Trudeau Help Shape Brand Canada? URL: <https://digdipblog.com/2016/09/20/can-brand-trudeau-help-shape-brand-canada/>

13. Cultural Diplomacy, Political Influence, and Integrated Strategy. *Strategic Influence: Public Diplomacy, Counterpropaganda, and Political Warfare*, ed. Michael J. Washington, DC: Institute of World Politics Press, 2009.

14. Palmer, H. (1975). Mosaic versus melting pot? Immigration and ethnicity in Canada and the United States. *International Journal*, 31, 488-528;

15. Paris, R. (2013). The Digital Diplomacy Revolution. Canadian International Council – Canada's Hub for International Affairs. URL: <https://www.opencanada.org/features/the-digital-diplomacy-revolution/>

16. Timeline of Canadian Federal Cultural Policy Milestones. 1849 to 2005. September 2006 URL: http://www.culturescope.ca/policy-timeline/cultural-policy-home_en.htm

17. Winter, E. (2011). Us, them and others: Pluralism and national identity in diverse societies. Toronto, Ontario, Canada: University of Toronto Press.

18. Winter, E. (2014). Becoming Canadian: Making sense of recent changes to citizenship rules. *Institute for Research on Public Study*, 44, 1-28. URL: <http://irpp.org/research-studies/study-no44>

Тема 9. Культурна дипломатія Великої Британії

1. Етапи розвитку британської культурної дипломатії.
2. Культурна дипломатія як засіб «м'якої сили» Великої Британії в європейській та світовій політиці.
3. Іституційна структура британської культурної дипломатії.
4. Британська Рада як провідний інструмент культурної дипломатії Великої Британії.
5. Культурна дипломатія Великої Британії в Україні.

Рекомендована література

1. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf
2. Публічна дипломатія Британії: секрети успіху та підводні камені. URL: <https://adastra.org.ua/blog/publiczna-diplomatiya-britaniyi-sekrety-uspihu-ta-pidvodni-kameni>
3. Цимбалова Х.Ф. Виникнення і розвиток культурної дипломатії та Британської Ради у Великій Британії: етапи інституціоналізації (початок ХХІ ст.). *Наукові праці історичного факультету Запорізького національного університету*, 2015, вип. 44, том 2. С. 87-91. URL: http://old.istznu.org/dc/file.php?host_id=1&path=/page/issues/44/18_2.pdf
4. Шуляк А. Налагодження культурних мостів Британською Радою з Україною в рамках політики єс «Східне партнерство». *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. № 2 (8) (2020):. С. 245-258. DOI: <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2020-02-245-258>
5. British Council. URL: <https://www.britishcouncil.org/>
6. Carta C., Higgott R. *Cultural Diplomacy in Europe: Between the Domestic and the International*. Springer International Publishing; Palgrave Macmillan, 2020. XV, 274 p.

7. Garnham, N. Concepts of culture: public policy and the cultural industries. *Cultural studies*. 1987. Т. 1. № 1. PP. 23–37.
8. Cultural Diplomacy, Political Influence, and Integrated Strategy. *Strategic Influence: Public Diplomacy, Counterpropaganda, and Political Warfare*, ed. Michael J. Washington, DC: Institute of World Politics Press, 2009.
9. Leonard, M, Stead, C.& C/ Smewing. Public Diplomacy. Foreign Policy Centre, 2002. 183 p
10. Pigman G.A. Contemporary Diplomacy. Polity Press, 2010.
11. Searching for a Cultural Diplomacy. Berghahn Books, 2010.
12. Select Committee on Soft Power and the UK's Influence -First Report. UK Parliamentary Archives, 2014
13. The Department for Digital, Culture, Media & Sport. URL: <https://bit.ly/2Y8pe2Z>
14. The history of Arts Council. URL: <http://www.artscouncil.org.uk/who-weare/history-arts-council>

Тема 10. Культурна дипломатія як чинник європейської інтеграції

1. Спільна культурна політика ЄС. «Європейська стратегія культури».
2. Сучасні тенденції міжкультурного співробітництва у Європі.
3. Культурна дипломатія ЄС: національний vs. інтернаціональний вимір.
4. Інституціоналізація культурної дипломатії в ЄС.
5. Культурна дипломатія ЄС-Україна як чинник євроінтеграції

Рекомендована література

1. Бабкін В. О. Європейська стратегія у сфері культури. *Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку. Культурологія*. 2016. Вип. 23. С. 152-158. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Uk_msshr_2016_23_28
2. Басенко Я. Культурна дипломатія в Європі. *Емінак*. 2013. С. 53–57. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/eminak_2013_1-4_10

3. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf

3. Мицик Л. Особливості функціонування інституцій культурної дипломатії: світовий досвід і уроки для України. *Ідентичності та політичні інститути*. Матеріали VI Всеукраїнської наукової конференції (Ніжин, 22 квітня 2021 року) – Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2021. – С. 77-83

4. Ошитко О. Сучасні тенденції міжкультурного співробітництва у Європі. *Віче*. 2011. № 8. URL: <http://www.viche.info/journal/2519/>

5. Подаєнко Ю.Л. Європейський досвід реалізації культурної дипломатії: специфіка та перспективи подальшого розвитку. *Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу "Києво-Могилянська академія"*. Сер. Політологія. 2014. Т. 230, Вип. 218. С. 48-53. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchdupol_2014_230_218_11

6. Розумна О.П. Досвід функціонування європейських інститутів культурної дипломатії: висновки для України. Аналітична записка. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/gumanitarniy-rozvitok/dosvid-funkcionuvannya-evropeyskikh-institutiv-kulturnoi>

7. Сухорольська І. Сучасні виклики громадській дипломатії Європейського Союзу. Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Міжнародні інтеграційні процеси: історичний досвід, сучасні виклики та перспективи». Львів : ПП «Сорока», 2015. С. 153- 157.

8. Як сприймають Україну в країнах ЄС?: кейси Німеччини, Франції, Італії, Польщі. Київ: Центр «Нова Європа», 2020. 44 с.

9. Carta C., Higgott R. *Cultural Diplomacy in Europe: Between the Domestic and the International*. Springer International Publishing; Palgrave Macmillan, 2020. XV, 274 p.

10. *Cultural Diplomacy, Political Influence, and Integrated Strategy. Strategic Influence: Public Diplomacy, Counterpropaganda, and Political*

Warfare, ed. Michael J. Washington, DC: Institute of World Politics Press, 2009.

11. Culture Programme (2007-2013). URL: <https://ec.europa.eu/programmes/creative-europe/previous-programme/culture/>

12. Mytsyk L. European Experience of Institutionalization and Implementation of Cultural Diplomacy. Problemy i wyzwania współczesności oczami młodych badaczy z Polski, Ukrainy i Kazachstanu. Warszawa: Elipsa, 2022- P. 63-74.

13. Serodes F. A Common European Cultural Policy in the European Union. URL: http://www.culturaldiplomacy.org/pdf/case-studies/a_common_european_cultural_policy_in_the_european_union.pdf

Тема 11. Культурна дипломатія Франції

1. Культурна політика сучасної Франції: національний vs. загальноєвропейський вимір.

2. Культурна дипломатія як чинник національного брендингу Франції

3. Цілі, інструменти та інституційна структура культурної дипломатії Франції.

4. Франкофонія в стратегії культурної дипломатії Франції.

5. Культурна дипломатія Франції в Україні

Рекомендована література

1. Авраменко В. Культурна дипломатія у зовнішній політиці Франції на сучасному етапі. *Травневі студії*: історія, політологія, міжнародні відносини. Вип. 4. 2019. С. 167-171. URL: <https://jts.donnu.edu.ua/article/view/6895>

2. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б.Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. URL https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf

3. Культурна дипломатія: елегантний тандем мистецтва і

політики. URL: <https://life.pravda.com.ua/culture/2016/04/15/211092/>

4. Культурна політика як один із зовнішньополітичних інструментів французької дипломатії. *Віче*. 2011. № 10. URL: <https://veche.kiev.ua/journal/2560/>

5. Луцишин. Г. Культурна дипломатія Франції в сучасній Україні. *Political science, philosophy, history and sociology: development areas and trends in ukraine and EU*. 2020, С. 132-134. URL: [https://www.academia.edu/104781236/...](https://www.academia.edu/104781236/)

6. Майстров Д.І. Особливості культурної дипломатії Франції в контексті сучасних міжнародних відносин. Репозитарій НАУ. 2020. URL: <https://er.nau.edu.ua/handle/NAU/45643>

7. Малиновська Н. Франкофонія як інтеграційний процес зовнішньої політики Франції (на прикладі африканських країн). *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. № 1 (2017): С. 22-34. URL: <https://doi.org/10.29038/2524-2679-2017-01-22-34>

8. Сербіна Н.Ф., Кучмій О.П. Культурна дипломатія як інструмент зовнішньої політики сучасної європейської держави. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. Випуск 100 (Частина I), 2011. С. 122-131. URL: <http://journals.iir.kiev.ua/index.php/apmv/-article/viewFile/1667/1578>

9. Як сприймають Україну в країнах ЄС? : кейси Німеччини, Франції, Італії, Польщі. Київ: Центр «Нова Європа», 2020. 44 с.

10. Bonfatto, R. Annual Conference on Cultural Diplomacy, ICD December 2012. A brief outlook of the French cultural diplomacy. URL: http://www.culturaldiplomacy.org/academy/content/pdf/participantpapers/2012-12-aaccd/A_brief_outlook_of_the_French_cultural_diplomacy_-_Richard_Bonfatto.pdf

11. Carta C., Higgott R. *Cultural Diplomacy in Europe: Between the Domestic and the International*. Springer International Publishing; Palgrave Macmillan, 2020. XV, 274 p.

12. The fields of action for cultural diplomacy. URL: <https://www.diplomatie.gouv.fr/en/french-foreign-policy/culturaldiplomacy/the-fields-of-action-for-cultural-diplomacy/>

Тема 12. Культурна дипломатія Німеччини

1. Культурна дипломатія як інструмент «м'якої сили» Німеччини в міжнародній політиці.
2. Стратегії культурної дипломатії Німеччини як лідера об'єднаної Європи.
3. Інституційна структура культурної дипломатії Німеччини. Goethe-Institut. Федеральний культурний фонд..
4. Культурна дипломатія в українсько-німецьких відносинах.

Рекомендована література

1. Басенко Я. Культурна дипломатія в Європі. *Емінак*. 2013. С. 53–57. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/eminak_2013_1-4_10
2. Вивчення німецької мови у тисячі й одній школі. 2015. URL: <https://www.goethe.de/ins/ua/uk/kul/dos/deu/20538624.html>
2. Кива Н. Культурна політика Німеччини та федеральний культурний фонд. 2020. URL: <https://uaculture.org/texts/kulturna-polityka-nimechchynu-tafederalnyj-kulturnyj-fond/>
3. Комарницький М. Роль публічної дипломатії в глобальній стратегії Європейського Союзу. *Вісник Львівського університету*. Серія філос.-політолог. студії. 2021. Випуск 35, С. 193-200.
4. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf
5. Культурна дипломатія в українсько-німецьких відносинах: тренди, постаті, інструментарій. URL: https://gdip.com.ua/pages/-view/mzhnarodniy_onlayn-marafon_kulturna_diplomatya_v_ukrankso-nmetckih_vdnosinah_trendi_postat_nstrumentary_u_direktc_medatcentr_dp_gdp_photo
6. Маас, К.Ю. Закордонна культурна політика. Третя опора дипломатії. URL: <https://www.goethe.de/ins/ua/uk/kul/mag/20723017.html>

7. Руднева В. Публічна дипломатія Німеччини в Україні: практичні аспекти реалізації іміджевої стратегії держави. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?-C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/apdyo_2013_4_36.pdf

8. Трофименко М. В. Історія формування публічної дипломатії Німеччини. С. 172–175. URL: http://www.repository.mdu.in.ua/jspui/bitstream/123456789/493/1/istoriia_formuvannia.pdf

9. Турчинський А. Зовнішня культурна політика Німеччини як інструмент «м'якої сили». *Травневі студії*: 2021: історія, міжнародні відносини, філософія. С.124–127. URL: <https://jts.donnu.edu.ua/article/view/10907/10806>

10. Як сприймають Україну в країнах ЄС?: кейси Німеччини, Франції, Італії, Польщі. Київ: Центр «Нова Європа», 2020. 44 с.

11. Carta C., Higgott R. *Cultural Diplomacy in Europe: Between the Domestic and the International*. Springer International Publishing; Palgrave Macmillan, 2020. – XV, 274 p.

12. *Cultural Diplomacy, Political Influence, and Integrated Strategy. Strategic Influence: Public Diplomacy, Counterpropaganda, and Political Warfare*, ed. Michael J. Washington, DC: Institute of World Politics Press, 2009.

13. Goethe Institut. Standorte. URL: <https://www.goethe.de/ins/ua/uk/-kul/mag/20723017.html>

14. Sukhorolska I. Public Diplomacy of Western World Countries as a Tool of Democracy Promotion. *Journal of Liberty and International Affairs*. Bitola: Institute for Research and European Studies, 2016. Vol. 1. No 3. P. 45–54.

Тема 13. Культурна дипломатія КНР

1. Специфіка сучасних моделей китайської культурної політики та культурної дипломатії.

2. Культурна дипломатія як складова стратегії «м'якої сили» Китаю у світовій політиці.

3. Інститут Конфуція як механізм реалізації культурної дипломатії КНР.

4. Культурна дипломатія Китаю в Україні.

Рекомендована література

1. Висоцький О.Ю. Публічна дипломатія: конспект лекцій. Частина II. Дніпро: СПД «Охотнік», 2020. 48 с. URL: <https://xp4stm90bvzr.frontroute.org/s11/6/1/9/3/1/61931.pdf><https://xp4stm90bvzr.frontroute.org/s11/6/1/9/3/1/61931.pdf>
2. Кравченко А.І. Культурна дипломатія Китаю в Україні: ціннісні вектори взаємодії. 2021. URL: <http://elib.nakkkim.edu.ua/handle/123456789/4285>
3. Краснопольська Т.М. Публічна дипломатія як складова «м'якої сили» Китаю. URL <http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/19154....pdf?sequence=1&isAllowed=y>
4. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. URL https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf
5. Мателешко Ю. П. Особливості інститутів Конфуція як інструментів «м'якого» впливу Китаю. Китайська цивілізація: традиції та сучасність: матеріали XVI міжнародної наукової конференції (30 листопада 2022 р., м. Київ). Львів – Торунь: Liha-Pres, 2022. – С. 114–117. URL <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/handle/lib/47623>
6. Сенченко О. Особливості національних моделей "м'якої сили" КНР і США. *Вісник Книжкової палати*. 2022. № 8. С. 24-30. URL: <http://visnyk.ukrbook.net/article/view/265139/261157>
7. Трофименко М.В. Інститут Конфуція як механізм реалізації публічної дипломатії Китайської Народної Республіки. *Вісник Маріупольського державного університету*. Серія : Історія. Політологія. 2016. Вип. 15. С. 335–345.
8. Chinese International Education Foundation: official website. URL: <https://www.cief.org.cn/>
9. Digital Public Diplomacy : How Chinese Social Media Is Changing the Way Diplomatic Missions in China Engage with Local

Audiences. Dao Insights _ China News, Digital Innovation & Trends. URL: <http://daoinsights.com/digitalpublic-diplomacy-how-chinese-social-media-is-changing-the-way-diplomaticmissions-in-china-engage-with-local-audiences/#sthash.jSWNT7Ax.dpuf>

10. Hartig F. Chinese Public Diplomacy: The Rise of the Confucius Institute, Routledge, 2015. 214 p.

11. How does China censor the internet? *The Economist*. URL: <http://www.economist.com/blogs/economist-explains/2013/04/economist-explainshow-china-censors-internet>

12. Ramo J. C. Brand China. London, 2007.

Тема 14. Стратегічні пріоритети культурної дипломатії сучасної України

1. Ретрансляція європейських цінностей.
2. Налагодження довготривалих міжнародних зв'язків та розвиток продуктивного партнерства.
3. Зміцнення національної ідентичності.
4. Популяризація української мови та надання послуг з її вивчення.
5. Підтримка сучасної української культури і мистецтва, літературних проєктів і книговидавання.

Рекомендована література

1. Андрієвський Т.Г. Перспективи розвитку культурної дипломатії в умовах російсько-української гібридної війни – 2021: матеріали IV науково-практичного круглого столу (м. Харків, 17 грудня 2021 року) Харків : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2021. С. 11–15
2. Бафоев Ф. М. Культурна дипломатія в системі міжнародних зв'язків на пострадянському просторі. *Молодий вчений*. 2016. №6. С. 662-667. URL: <https://moluch.ru/archive/110/25748/>
3. Гололобов С.М. Культурна дипломатія як складова державної політики у сфері культури на сучасному етапі українського державотворення. *Public Administration and Regional Development*. 2022,

№18:

1057-1078.

URL:

<https://pard.mk.ua/index.php/journal/article/view/330/285>

4. Дубовик Н., Шило О. Культурна дипломатія як інструмент міжнародної комунікації України. *Молодий вчений*. № 4 (116) (2023). С. 72-76. URL: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2023-4-116-14>

5. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf

6. Луцишин Г. Особливості розвитку культурної дипломатії України в сучасних умовах. *Гуманітарні візії*. Львів: Нац. ун-т «Львів. політехніка», 2017. № 1 (5). С. 25–30. 13.

7. Мицик Л. Особливості функціонування інституцій культурної дипломатії: світовий досвід і уроки для України. *Ідентичності та політичні інститути*. Матеріали VI Всеукраїнської наукової конференції (Ніжин, 22 квітня 2021 року) Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2021. С. 77-83

8. Політика культурної дипломатії: стратегічні пріоритети для України: зб. наук.-експерт. матеріалів / за заг. ред. О. П. Розумної, Т. В. Черненко. К.: НІСД, 2016. 92 с. URL: http://old2.niss.gov.ua/content/articles/files/kult_dyp-cd7f1.pdf

9. Процюк М. Публічна та культурна дипломатія як засіб «м'якої сили» України: запозичені моделі, реальні кроки та стратегічні пріоритети. *Науковий вісник Дипломатичної академії України*. Випуск 23. Зовнішня політика і дипломатія: традиції, тренди, досвід. Частина II. Серія «Політичні науки» / За заг. ред. В.Г. Ціватого, Н.О. Татаренко. Київ, 2016. С.21-28.

10. Розумна О.П. Досвід функціонування європейських інститутів культурної дипломатії: висновки для України. Аналітична записка. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/gumanitarniy-rozvitok/dosvid-funkcionuvannya-evropeyskikh-institutiv-kulturnoi>

11. Розумна О.П. Культурна дипломатія України: стан, проблеми, перспективи. Київ, 2016. 53 с
12. Сербіна Н.Ф., Кучмій О.П. Культурна дипломатія як інструмент зовнішньої політики сучасної європейської держави. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. Випуск 100 (Частина I), 2011. С. 122-131. URL: <http://journals.iir.kiev.ua/index.php/apmv/article/viewFile/1667/1578>
13. Філатова О.Є. Культурна дипломатія України: досвід, проблеми та перспективи. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*, серія «Питання політології», 2021, випуск 40. С. 50-55. URL: <https://periodicals.karazin.ua/politology/article/download/18665/16967>
14. Butsenko O. Ukraine. Historical perspective: cultural policies and instruments. *Compedium: Cultural policies and trends in Europe*. URL: <http://www.culturalpolicies.net/web/ukraine.php>
15. Mytsyk L. Cultural diplomacy as a tool for shaping the international image of Ukraine. *Література та культура Полісся*. Ніжин, 2021. Вип. 105. Серія: Історичні науки № 15. С.70-84 URL: <https://doi.org/10.31654/2520-6966-2021-15i-105-70-84>

Тема 15. Особливості інституціоналізації культурної дипломатії в Україні

1. Історія формування інституційної структури культурної дипломатії в Україні
2. Завдання та функції МЗС України та закордонних дипустанов в сфері культурної дипломатії
3. Український інститут – профільна установа культурної дипломатії
4. Завдання та місія Українського культурного фонду

Рекомендована література

1. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та

міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДІП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf

2. Луцишин Г. Особливості розвитку культурної дипломатії України в сучасних умовах. *Гуманітарні візії*. Львів: Нац. ун-т «Львів. політехніка», 2017. № 1 (5). С. 25–30. 13.

3. Мицик Л. Особливості функціонування інституцій культурної дипломатії: світовий досвід і уроки для України. *Ідентичності та політичні інститути*. Матеріали VI Всеукраїнської наукової конференції (Ніжин, 22 квітня 2021 року) Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2021. С. 77-83

4. Пересунько Т.В. Інституціоналізація культурної дипломатії в Україні: до проблеми історичної тяглості *Культурологічний альманах*. Вип. 5: Культурна дипломатія: стратегія, моделі, напрями. К.: НіланЛТД, 2017. С. 103–107.

5. Політика культурної дипломатії: стратегічні пріоритети для України: зб. наук.-експерт. матеріалів / за заг. ред. О. П. Розумної, Т. В. Черненко. К.: НІСД, 2016. 92 с. URL: http://old2.niss.gov.ua/content/articles/files/kult_dyp-cd7f1.pdf

6. Процюк М. Публічна та культурна дипломатія як засіб «м'якої сили» України: запозичені моделі, реальні кроки та стратегічні пріоритети. *Науковий вісник Дипломатичної академії України*. Випуск 23. Зовнішня політика і дипломатія: традиції, тренди, досвід. Частина II. Серія «Політичні науки» / За заг. ред. В.Г. Ціватого, Н.О. Татаренко. Київ, 2016. С.21-28.

7. Розумна О.П. Досвід функціонування європейських інститутів культурної дипломатії: висновки для України. Аналітична записка. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/gumanitarniy-rozvitok/dosvid-funkcionuvannya-evropeyskikh-institutiv-kulturnoi>

8. Сербіна Н.Ф., Кучмій О.П. Культурна дипломатія як інструмент зовнішньої політики сучасної європейської держави. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. Випуск 100 (Частина I), 2011. С. 122-131. URL: <http://journals.iir.kiev.ua/index.php/apmv/article/viewFile/1667/1578>

9. Butsenko O. Ukraine. Historical perspective: cultural policies and instruments. *Compedium: Cultural policies and trends in Europe*. URL: <http://www.culturalpolicies.net/web/ukraine.php>

10. Mytsyk L. European Experience of Institutionalization and Implementation of Cultural Diplomacy. Problemy i wyzwania współczesności oczami młodych badaczy z Polski, Ukrainy i Kazachstanu. Warszawa: Elipsa, 2022- P. 63-74

ЕКЗАМЕНАЦІЙНІ ПИТАННЯ

1. Поняття культурної дипломатії
2. Сутнісні характеристики культурної дипломатії
3. Інституційні засади культурної дипломатії, Цільові аудиторії.
4. Генезис культурної дипломатії, Взаємозв'язок культурної і публічної дипломатії
5. Джерела з культурної дипломатії.
6. Концепції культурної дипломатії.
7. Культурна дипломатія в контексті концепції «м'якої сили» Дж. Ная.
8. Зарубіжні дослідження культурної дипломатії.
9. Українська наукова традиція культурної дипломатії.
10. Культурна дипломатія як інструмент імплементації національних інтересів держави.
11. Можливості культурної дипломатії з просування системи демократичних цінностей.
12. Роль культурної дипломатії у протидії Росії в інформаційній війні.
13. Вплив культурної дипломатії на зміну парадигми культури і реформування культурної політики.
14. Культурна дипломатія як засіб просування «м'якої сили» держави у світовій політиці
15. Використання інструментарію культурної дипломатії для національного брендингу
16. Культурна дипломатія як інструмент крос-культурного діалогу в сучасних умовах.
17. Моделі культурної дипломатії країн світу: порівняльний аналіз
18. Культурна дипломатія США як складова стратегії глобального лідерства
19. Особливості культурної дипломатії Канади.
20. Культурна дипломатія Великої Британії
21. Культурна дипломатія як чинник європейської інтеграції
22. Культурна дипломатія Франції

23. Культурна дипломатія Німеччини.
24. Культурна дипломатія КНР
25. Стратегічні пріоритети культурної дипломатії сучасної України
26. Інституційний складник культурної дипломатії в Україні
27. Завдання й функції МЗС України та закордонних дипустанов
28. Український інститут – профільна установа культурної дипломатії
29. Завдання й місія Українського культурного фонду
30. Культурна дипломатія в діяльності закордонних дипломатичних установ України

ОРІЄНТОВНА ТЕМАТИКА КУРСОВИХ РОБІТ

1. Культурна дипломатія як складова сучасної зовнішньополітичної стратегії США (країна на вибір здобувача).
2. Проєкти посольства США (країна на вибір здобувача) в галузі культурної дипломатії в Україні
3. Ідеологічні інструменти культурної дипломатії КНР (Росії, КНДР – на вибір)
4. Українські культурні проєкти в Швейцарії (країна на вибір здобувача): традиції та модерні практики
5. Культурна дипломатія в діяльності Посольства України в Грузії (країна на вибір здобувача).
6. Культурна дипломатія (країна на вибір здобувача) на Близькому Сході (регіон на вибір здобувача) (на прикладі Лівану (країна на вибір здобувача)).
7. Особливості культурної дипломатії в умовах російсько-української гібридної війни / повномасштабної російської агресії проти України.
8. Роль української діаспори в Канаді (країна на вибір здобувача) в реалізації культурної дипломатії України.
9. Роль Корпусу миру (інституція на вибір здобувача) в реалізації культурної дипломатії США (країна на вибір здобувача).
10. Музичні колективи (культурний напрям/жанр мистецтва на вибір здобувача) України (країна на вибір здобувача) як «амбасадори» культурної дипломатії.

ТЕЗАУРУС

АГЕНТ – суб'єкт міжнародних відносин, що є виразником тих чи інших норм, цінностей певної системи, специфіка якої визначає логіку його поведінки в тій чи іншій ситуації. Так, представники окремої держави стають агентами міжнародних відносин, коли їх поведінка пояснюється уявленнями, певними усталеними цінностями.

АГРЕСІЯ – незаконне застосування збройної сили державою (групою держав) проти іншої держави, що порушує її суверенітет, територіальну цілісність, позбавляє політичної незалежності.

АКТОР – учасник міжнародно-політичного процесу, який діє на світовій арені і здатний своєю діяльністю змінити оточуюче середовище.

АНЕКСІЯ – насильницьке приєднання, загарбання або утримання однією державою території або частини території іншої держави.

ВЕЛИКОДЕРЖАВНІСТЬ – політика великої держави, пройнята духом національної переваги. Зростання великодержавних настроїв, як правило, відбувається на завершальній фазі поступального розвитку етносу, коли існує достатня основа для зовнішньої експансії етнокультурних цінностей, політичної культури і соціального досвіду.

ВІЙНА ІДЕЙ – жорстке протиставлення ідеалів, ідеологій, концепцій, які є базовими для суспільно-політичних конструкцій, що їх створюють різні народи, держави, цивілізації. 1993 р. аналітик Heritage Foundation Джеймс А. Філіпс використав термін "війна ідей", описуючи ключову роль, яку відіграв Національний фонд демократії (NED) в ідеологічній битві за захист демократії

ГЕГЕМОНІЯ – у міжнародних відносинах домінування певної держави, групи держав.

ГЕОПОЛІТИКА – теоретичний напрям, що вивчає взаємозалежність зовнішньої політики держав, міжнародних відносин і системи політичних, економічних, екологічних, воєнно-стратегічних та інших взаємозв'язків, обумовлену географічним положенням країни (регіону) та іншими фізико- та економіко-географічними факторами. Розглядає систему міжнародних відносин у контексті дуалізму двох номосів (телурократії та таласократії). Термін Г. уведений у науку шведським

вченим Р. Челленом. На пострадянському просторі спробу геополітичного аналізу міжнародних відносин вперше здійснив російський фахівець Е. Поздняков.

ГЕОСТРАТЕГІЯ – практичне втілення геополітичних концепцій.

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ – (від франц. global – загальний, всесвітній) – процес кількісного зростання й посилення політичних, економічних, соціальних, культурних зв'язків і стосунків держав світу, що відбувається, починаючи з другої половини ХХ століття; політична практика, зорієнтована на розв'язання локальних суспільних проблем з урахуванням їх взаємозв'язку з проблемами зовнішніми, більш загальними, з передбаченням наслідків для світових процесів. Найперше політика глобалізації зорієнтована на підпорядкування політики різних держав подоланню глобальних проблем сучасності.

ГЛОБАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ – сукупність проблем, що зачіпають життєві інтереси всього людства і вимагають для свого вирішення узгоджених міжнародних дій в масштабах світової спільноти. До глобальних проблем відносяться проблеми запобігання термоядерній війні і забезпечення мирних умов розвитку всіх народів, подолання зростаючого розриву в економічному рівні і доходах на душу населення між розвиненими країнами і країнами, що розвиваються, боротьба з голодом, бідністю і неписьменністю на земній кулі, демографічні і екологічні проблеми тощо.

ГРОМАДСЬКА (ПУБЛІЧНА) ДИПЛОМАТІЯ – це цілеспрямована міжнародна та іноземна діяльність держави через підконтрольні або фінансовані нею установи та організації щодо здійснення інформаційного впливу на думку і поведінку населення зарубіжних країн у контексті її зовнішньополітичних національних інтересів. Публічна дипломатія також розуміється як одна зі складових стратегічних комунікацій, на яку покладено ключове завдання – формування іміджу держави та її інституцій на міжнародному рівні, закріплення значимих брендів у глобальному інформаційному просторі. Феномен публічної дипломатії не є зовсім новим явищем, особливої актуальності в науковій думці дана проблематика набуває протягом останніх 20–30 років. Родоначальниками публічної дипломатії є США, хоча з часу своєї

появи у 60-ті роки минулого століття дана концепція отримала належне розповсюдження

ГРОМАДЯНСЬКА КУЛЬТУРА – сукупність духовних, моральних якостей, ціннісних орієнтацій та світоглядно-психологічних характеристик особистості. Складовими громадянської культури є громадянська освіченість, компетентність, активність, зрілість, досвід громадської діяльності.

ГРУПА СЕМИ ДЕРЖАВ (ВЕЛИКА СІМКА) – вісім найбільш впливових держав світу: Великобританія, Італія, Канада, Німеччина, Росія, США, Франція, Японія. Група семи найбільш розвинених держав була створена у 1974 р. з ініціативи тодішнього президента Франції Валері Жискар д'Естена (1974–1981 рр.) і включала Великобританію, Італію, Канаду, Німеччину (ФРН), США, Францію та Японію.

ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ – політична реформація, система заходів та законів, направлених на впровадження елементів демократії (народовладдя) в країні, суспільстві. Як правило мається на увазі суспільства, що не мають демократичного устрою, а саме: пост-тоталітарні, пост-авторитарні, ієрархічні суспільства. Демократизація характеризується частковим перерозподілом політичної влади, делегуванням владних повноважень іншим суб'єктам права – громадянам та громадським інститутам і організаціям; закріпленням в законах прав і свобод людини; скасуванням антидемократичних законів та інститутів влади.

ДЕРЖАВА – політичне утворення, що характеризується такими ознаками: легітимною публічною владою, територією та населенням. На міжнародній арені кожна Д., по-перше, поєднує в зовнішній політиці різні функції – прагне здійснити експансію або прагне самозбереження. Нарешті, діяльність Д. може бути спрямована на відмову від певних для себе преференцій заради встановлення миру та стабільності у світі; по-друге, кожна Д. прагне до забезпечення власної безпеки. Однак це устремління породжує так звану дилему безпеки, сутність якої полягає в тому, що збільшення безпеки однієї з Д. може розглядатись як небезпека для іншої та викликати з її боку відповідну реакцію – від гонки озброєння до превентивної війни; по-третє, всі Д. на міжнародній арені є рівними. Проте ця рівність є суто формальною,

оскільки Д. різняться за територією, населенням, природними ресурсами, економічним потенціалом, соціальною стабільністю, авторитетом, рівнем озброєння, тривалістю існування. Ці відмінності породжують нерівність Д. з точки зору їх національної могутності. Внаслідок цього утворюється міжнародна стратифікація з характерною для неї ієрархією Д.

ДЕРЖАВА ВЕЛИКА якісно впливає на систему міждержавних зв'язків у певному регіоні/регіонах, але не панує у глобальному масштабі.

ДЕРЖАВА МАЛА – така держава, що має у наявності достатньо засобів, аби забезпечити свій суверенітет та зберегти територіальну цілісність.

ДЕРЖАВА СЕРЕДНЯ здатна здійснювати свій вплив на країни-сусіди першого геополітичного порядку.

ДИПЛОМАТ – особа, на яку офіційно покладено завдання здійснення (на постійній чи тимчасовій основі) тих чи інших зовнішньополітичних функцій. За рангом має дипломатичний імунітет та привілеї.

ДИПЛОМАТІЯ – методи і практика, за допомогою яких держава проводить свою зовнішню політику.

ДУМКА – персоніфікована позиція аналітика стосовно оцінюваних відомостей.

ЕКСПАНСІЯ – активне проникнення в яку-небудь сферу; розширення меж держави шляхом завоювання, а також поширення економічного та політичного впливу на інші держави.

ЕМБАРГО – державна заборона на ввезення або вивіз з країни певного виду товарів, послуг, валютних та інших цінностей, засіб міжнародного тиску, примусу.

ЖОРСТКА СИЛА – (англ. *Hard power*, можна також перекласти як *жорстка влада, жорстка міць*) – концепція, що обґрунтовує використання примусу або винагороди задля досягнення ціле, тобто військової й економічної сили задля примушення інших суб'єктів міжнародної політики до потрібної поведінки. Жорстка сила є

противагою м'якій силі. У сучасному вигляді концепція створена і розвинена американським вченим Джозефом Наєм

ЗВ'ЯЗКИ З ГРОМАДСЬКІСТЮ – також піар (англ. *public relations, PR*) – діяльність, спрямована на досягнення взаємопорозуміння та згоди між людьми, соціальними групами, класами, націями, державами на основі цілеспрямованого формування громадської думки та управління нею. У вузькому розумінні – це систематична діяльність компанії, що спрямована на зміну переконань, ставлення, думок та поведінки різних груп людей (цільової аудиторії) стосовно компанії, її продуктів, послуг, а також конкретних проблем, ідей та дій. PR водночас може бути достатньо оперативним інструментом комунікаційної стратегії компанії, реалізуючи довгострокові задачі зі створення та підтримки корпоративної репутації компанії; налагодження необхідних контактів; переконання конкретних цільових груп. Особливою формою зв'язків з громадськістю є лобіювання, під яким прийнято розуміти процес легітимного впливу на чітко визначені законом органи влади, а також на їх посадових і службових осіб з боку зареєстрованих та акредитованих у встановленому порядку осіб з метою закріплення власних інтересів чи інтересів третіх осіб (замовників) у нормативно-правових актах, що приймаються. Лобіювання пройшло шлях від корупційної практики до законодавчо врегульованої форми зв'язків громадськості з владою.

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ – сукупна діяльність державного керівництва та інститутів держави за межами своєї суверенної території, спрямована на реалізацію визначених національних інтересів через систему взаємодії з іншими суб'єктами міжнародних відносин.

ІМІДЖ ДЕРЖАВИ – це комплекс об'єктивних взаємозалежних характеристик державної системи (економічних, географічних, національних, демографічних), що сформувалися в процесі еволюційного розвитку державності як складної багатофакторної підсистеми світового устрою, ефективність взаємодії ланок якої визначає тенденції соціально-економічних, суспільно-політичних, національно-конфесійних та інших процесів. Образ держави – це база, що визначає, яку репутацію має країна у свідомості своїх громадян і світової спільноти в

результаті дії або без дієвості тих або інших її суб'єктів, що взаємодіють із зовнішнім світом.

ІНДЕКС ДЕМОКРАТІЇ (англ. Democracy Index) – класифікація 167 країн світу, складена «Economist Intelligence Unit» за рівнем розвитку в них демократії. При складанні класифікації враховуються 60 різних показників, згрупованих по 5 категоріях: вибори і плюралізм, громадянські свободи, діяльність уряду, політична ангажованість населення і політична культура. Вперше індекс був складений 2007 року, доповнений 2008 та 2010 року.

ІНТЕГРАЦІЯ – (від лат. integratio – відновлення, з'єднання) – процес, результатом якого є досягнення єдності і цілісності всередині системи, заснованої на взаємодоповненні окремих спеціалізованих елементів.

ІНФОРМАЦІЙНА ВІЙНА (англ. information warfare) – вікладення інформації у спосіб, який формує у суспільстві чи групі людей потрібну точку зору, громадську думку, хід взаємодоповнюючих логічних думок, вичерпну систему поглядів щодо окремих питань на користь організатора інформаційної пропаганди. Як наслідок, відбувається усвідомлення окремих фактів чи подій у потрібному для маніпулятора світлі, формування потрібного світогляду чи життєвої позиції стосовно питань, у яких раніше були протиріччя чи нерозуміння. У випадку відсутності протиріч і наявної сталої системи поглядів, завданням інформаційної війни є породження сумнівів, насівання протиріч та домислів в існуючі переконання. Розвиток людини влаштований так, що людина завжди шукає відповіді про турбуючі її питання, спірні питання, що є невід'ємною рисою безперервних процесів пізнання. У молодому віці, у мало освічених прошарках суспільства, ввиду м'якої несформованої свідомості та прогалин у знаннях, завданням інформаційної війни є їх закриття потрібною, надзвичайно легкою для засвоєння та логічною на перший погляд інформацією. Відповідно, із зростанням обізнаності зменшується вразливість, у такому випадку, інформаційна війна потребує більш складного підходу для породження сумнівів, використовує численні техніки перекручування інформації, наприклад, подання неправди з логічними доказами правдивості цих

фактів, фальсифікованими дослідженнями та доказами у які жертва гіпотетично має повірити і прийняти їх як свої переконання. Інформаційна війна можлива через природну потребу навіть дорослого організму у новій інформації (для закриття прогалин у знаннях, спростуванні чи підтвердженні породжених сумнівів, перевірці та детальному вивченні нових суперечливих фактів), тому інформаційна вразливість притаманна всім суспільним прошаркам, освіченість суспільства лише визначає, наскільки вичерпною та розгорнутою має бути подана альтернативна інформація щоб здаватись правдивою. Для мінімізації критичного ставлення до нових фактів обов'язковою умовою для початку інформаційної війни є встановлення довіри до альтернативного джерела інформації, подача його як авторитетного, науково підтвердженого тощо. Антидотом у інформаційній війні є комплекс заходів під спільною узагальнюючою назвою *інформаційна гігієна*, який розкриває механізми боротьби з інформаційною війною, пояснює механізми інформаційної війни, розробляє протидію – від створення швидкого легкозасвоюваного «інформаційного цукру» на випередження, де простими словами пояснюється суть явища, до пояснення складних механізмів перевірки джерел інформації, виявлення фальшивих новин, загальноосвітня діяльність з акцентуванням уваги на можливе перекручування окремих фактів супротивником.

КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ – вид публічної дипломатії та інструмент «м'якої сили», який можна визначити як «обмін ідеями, інформацією, творами мистецтва та іншими компонентами культури між державами й народами з метою зміцнення взаєморозуміння» Метою культурної дипломатії є здійснення впливу на рівень і характер контактів із зарубіжними країнами. Попри те, що культурній дипломатії часто не надається належного значення, вона може відігравати важливу роль у досягненні цілей зовнішньої політики держави та навіть у підтриманні національної безпеки.

МІЖДЕРЖАВНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО – неконфліктний тип взаємодії країн, що може реалізовуватись як в одній, так і в декількох сферах життєдіяльності держави.

МІЖНАРОДНА БЕЗПЕКА – такий стан міжнародних відносин, за

якого створюються умови, необхідні для існування і функціонування держав, забезпечення їх повного суверенітету, політичної та економічної незалежності, можливої відсічі воєнно-політичному натиску і агресії, рівноправних відносин з іншими країнами. М. б. – це політика, що сприяє створенню ефективних гарантій миру як для окремої країни, так і для всього світового співтовариства.

МІЖНАРОДНА ІНФОРМАЦІЯ – інформація, що циркулює в галузі міжнародних відносин.

МІЖНАРОДНА МІЖУРЯДОВА ОРГАНІЗАЦІЯ – міжнародна організація, що відповідає таким ознакам: утворена групою держав; має неприватний характер фінансування; геополітично визначене утворення; як правило, обов'язковий характер виконання прийнятих рішень для всіх держав-учасниць.

МІЖНАРОДНА НЕУРЯДОВА ОРГАНІЗАЦІЯ – міжнародна організація, що має такі ознаки: міжнародний характер складу та цілей учасників; нетериторіальне утворення, оскільки її члени не є суверенними державами; приватний характер уставного фонду; добровільний характер діяльності. На відміну від держави, вони не можуть бути представлені як актори, які діють в інтересах влади. На відміну від міжурядових організацій, їх засновниками є не держави, а професійні, релігійні чи приватні організації, інститути, установи. Основним засобом впливу на міжнародні відносини є мобілізація міжнародної громадської думки, а методом досягнення мети – здійснення тиску на міжурядові організації.

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО – процес взаємодії двох або декількох міжнародних суб'єктів, в якому виключається застосування силового примусу і домінують пошуки реалізації спільних інтересів.

МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ – системна сукупність політичних, економічних, соціальних, дипломатичних, правових, воєнних, гуманітарних зв'язків і відносин між основними суб'єктами світового співтовариства.

МІЖНАРОДНИЙ КОНФЛІКТ – зіткнення між міжнародними учасниками з приводу цінностей, статусів, влади, ресурсів, в якому цілі кожної зі сторін полягають у тому, щоб нейтралізувати, послабити або знищити свого суперника.

М'ЯКА СИЛА – (англ. soft power – можна перекласти м'яка сила, м'яка влада, м'яка міць) – концепція, розвинена Наєм для опису можливості отримати бажане через кооптацію (співробітництво) і привабливість на відміну від «твердої сили», тобто застосування примусових заходів або прямої оплати. Під "м'якою силою" мається на увазі здатність держави домагатися своїх цілей за рахунок привабливості власної культури, суспільно-політичних цінностей – на противагу "жорсткій силі", ґрунтованій на військовому і економічному тиску. Це поняття уперше сформулював Джозеф Най-молодший, професор Гарвардського інституту державного управління імені Джона Ф. Кеннеді. "Країна може досягати бажаних для себе результатів у світовій політиці, тому що інші країни – захоплюючись її цінностями, наслідуючи її приклад, прагнуть до її рівня процвітання і відкритості – хочуть йти за нею", – писав американський політолог у своїй книзі «М'яка сила: засіб досягнення успіху у світовій політиці».

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА – поняття, що характеризує, передусім, фізичне виживання держави, захист і збереження її суверенітету та територіальної цілісності, здатність адекватно реагувати на будь-які реальні та потенційні загрози. Першим сформулював концепцію національної безпеки У. Ліппман. На думку дослідника, нація знаходиться в безпеці, коли їй не доводиться жертвувати своїми законними інтересами з метою запобігання війні та коли вона в змозі захистити при необхідності ці інтереси шляхом війни. Н.б. будується з урахуванням як зовнішніх, так і внутрішніх загроз.

НАЦІОНАЛЬНИЙ БРЕНДИНГ – С. Анхольт (S. Anholt) визначає національний брендинг як «систематичний процес узгодження дій, поведінки, інвестицій, інновацій та комунікацій країни для реалізації стратегії національної безпеки та конкурентної ідентичності». С. Анхольт вважається першим, хто дослідив тематику національного брендингу та вперше вжив термін «national branding». Він проаналізував та систематизував фактори, які формують імідж країни та визначають її місце на міжнародному ринку. Розробка британського вченого отримала назву «Шестикутник Анхольта», який охоплює експорт, інвестиції та імміграцію, людей, туризм, культуру та історичну

спадщину, владу.

НАЦІОНАЛЬНИЙ ІНТЕРЕС – одне з ключових понять у реалізмі, що віддзеркалює цілі держави на міжнародній арені та реалізується через її зовнішню політику. Першими ввели у міжнародну науку поняття Н.і. американські вчені Р. Нібур та Ч. Бірду. Увага до даного поняття зросла після Другої світової війни. Дискусії щодо сутності категорії Г. Моргентау назвав "новими великими дебатами". Він же першим сформулював і виклав власну концепцію Н.і. в монографії "На захист національного інтересу" (1951 р.). Основні положення, що вкладав Г. Моргентау у зміст Н.і.: 1). Н.і. -це об'єктивна даність. Він базується на своєрідності географічного положення держави і обумовлюється її економічним, політичним і культурним розвитком – з одного боку та людською природою – з іншого; 2). Н.і. містить два основних елементи: центральний (постійний) та другорядний (мінливий). Другорядний елемент являє собою конкретну форму, яку Н.і. набуває у просторі та часі. Центральний інтерес складається з трьох факторів: природи інтересу, який має бути захищений; політичного оточення, в якому реалізується Н. і. та раціональної необхідності, що обмежує вибір цілей і засобів задля задоволення Н.і.; 3). Н.і. має раціональне підґрунтя; 4). Н.і. може як поєднуватися, так і не поєднуватися з моральною політикою. Моральна політика виходить з необхідності узгодження і компромісів у захисті Н. і. держав, з прагнення досягти загальних інтересів, що не може поєднуватися з суперництвом ідеологій; 5). Н.і. кардинально відрізняється від суспільного інтересу. Якщо перший існує в умовах анархічного міжнародного середовища, то другий пов'язаний із системою законів, котрі регулюють внутрішню політику. Суспільний інтерес захищає суспільні блага перед внутрішніми викликами, Н.і. використовується для просування цілей зовнішньої політики. Вагомий внесок у розробку концепції Н.і. зробили Дж. Кеннан, У. Ліппман, Дж. Розенау, К. Уолтс, Е. Ферніс. Н.і. є інтерес нації як двоєдності суверенної територіальної держави та громадянського суспільства. Що стосується державного інтересу та інтересів громадянського суспільства, то вони не тільки змістовно пов'язані з поняттям Н.і., а й значною мірою визначають

його змістовну структуру. Та на міжнародній арені нація представлена державою, тому багато дослідників використовують термін "національно-державницькі інтереси". Н.і. формуються відповідно до геополітичних параметрів, ресурсних можливостей держави. На їх формування значний вплив здійснюють рівень економічного розвитку країни, її вага і місце в світовому співтоваристві, національно-культурні традиції. Головна складова Н.і. – це імператив самозбереження держави.

НАЦІОНАЛЬНИЙ СУВЕРЕНІТЕТ – принцип, відповідно до якого нація- держава є джерелом найвищої політичної влади, що здійснюється в межах її території (маються на увазі законодавчі, виконавчі, судові повноваження) без втручання ззовні. У міжнародних відносинах Н.с. передбачає існування такого світового порядку, в якому кожна держава самостійно формує та реалізує зовнішню політику, а також поважає право інших країн вести самостійну політику.

НЕДЕРЖАВНИЙ (НЕТРАДИЦІЙНИЙ) УЧАСНИК МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН – будь-який суб'єкт, що діє на міжнародній арені, окрім держави. До недержавних учасників міжнародних відносин, як правило, відносять: міжнародні міжурядові організації; міжнародні неурядові організації; транснаціональні корпорації; суспільні сили і рухи та індивідів, діяльність яких виходить за межі однієї країни. Віденський конгрес 1815 року затвердив існування нетрадиційних учасників міжнародних відносин. Так, Заключним актом конгресу було проголошено утворення Постійної комісії з питань судноплавства по р. Рейн. До кінця ХІХ ст. у світі вже налічувалося більше десяти таких організацій, які виникли внаслідок індустріальної революції, що викликала потребу в функціональному співробітництві держав у галузі промисловості, техніки та комунікацій. Серед них були такі: Міжнародна санітарна конвенція (1853), Міжнародний телеграфний союз (1865), Міжнародне бюро мір і ваги (1875), Всесвітній поштовий союз (1878), Союз захисту промислової власності (1883), Міжнародна організація карної політики (Інтерпол, 1923) тощо. Міжурядові організації безпосередньо політичного характеру виникають після Першої світової війни (Ліга Націй,

Міжнародна організація праці), інтенсивно – після Другої світової війни, коли в 1945 р. у Сан-Франциско було створено Організацію Об'єднаних Націй, яка покликана була стати гарантом колективної безпеки і співробітництва країн-членів у політичній, економічній та соціальній галузях. Паралельно з розвитком її спеціалізованих органів та інститутів формуються міжурядові організації міжрегіонального та регіонального характеру, діяльність яких спрямована на розширення співробітництва держав у різних сферах: Рада Європи (1949), Європейське об'єднання вугілля та сталі (1951), Європейське співтовариство з атомної енергії (1957), Європейська асоціація вільної торгівлі (1960), Ліга арабських країн (1945), Організація американських держав (1948), Організація африканської єдності (1963). В середині 1970-х рр. міжнародних міжурядових організацій налічувалося 220, неурядових – 3000; на сьогодні кількість міжурядових перевищує 400, неурядових – більше 4000.

НЕПОВНА ДЕМОКРАТІЯ – країни, де вибори є справедливими і вільними, але можуть виникати проблеми (наприклад, порушення свободи ЗМІ), хоча основні громадянські свободи шануються. Тим не менше, ці країни мають істотні недоліки в інших демократичних аспектах, в тому числі нерозвиненість політичної культури, низький рівень участі в політиці, і проблеми у функціонуванні системи управління.

НООПОЛІТИКА – державна інформаційна стратегія з питань управління міжнародними процесами шляхом формування в громадськості позитивного чи негативного ставлення до зовнішньої і внутрішньої політики держави або блоку держав з метою створення позитивного або негативного іміджу пропагованих ЗМІ ідей і моральних цінностей з активним використанням механізмів психологічного впливу на масову свідомість. Концепт “Н.” приходить на зміну поняттю “інформаційна війна”. Сучасний інформаційний світ настільки швидкоплинний, що поняття “війна”, що має певну тривалість і масштабність інформаційних акцій (кампаній), поступово нівелюється, натомість на авансцену виходить новітня глобальна інформаційна стратегія держав – Н.

ПЕРЕХІДНИЙ (ГІБРИДНИЙ) РЕЖИМ – країни, де регулярно існують непрямі порушення на виборах, що перешкоджають визнанню їх чесними та вільними. В цих держави часто наявний уряд, який чинить тиск на політичних опонентів, відсутня незалежна судова система, широко розповсюджена корупція, переслідування та тиск на ЗМІ, відсутнє повноцінне верховенство права, і більш виражені недоліки, ніж у неповних демократіях у сферах розвитку політичної культури, низький рівень участі в політиці, і проблеми у функціонуванні системи управління.

ПОВНОЦІННА ДЕМОКРАТІЯ – країна, де громадянські свободи і основні політичні свободи не тільки поважаються, а також підкріплюються політичною культурою, що сприяє розвитку демократичних принципів. Ці народи мають діючу систему урядової влади, незалежність судової влади, чий рішення є обов'язковими до виконання, уряд, який адекватно функціонує і засоби масової інформації, які є незалежними і різноманітними. Ці країни мають лише незначні проблеми в демократичному функціонуванні.

ПРОГНОЗУВАННЯ – аналітичне дослідження перспектив розвитку всього об'єкта або його окремих елементів на основі багатостороннього і ретельного вивчення його теперішнього стану в контексті максимальної кількості об'єктивних і суб'єктивних чинників з урахуванням як внутрішніх, так і зовнішніх, сприятливих і несприятливих впливів.

ПРОПАГАНДА (лат.*propaganda* дослівно – «яка підлягає поширенню (віра)»), від лат. *Propago* – «поширюю») – форма комунікації, спрямована на поширення в суспільстві – світогляду, теорії, твердження, фактів, аргументів, чуток та інших відомостей для впливу на суспільну думку на користь певної спільної справи чи громадської позиції. У широкому розумінні – поширення соціально-політичних, природничо-наукових та інших знань з метою їх втілення у суспільну свідомість; у вузькому розумінні – ідеологічно спрямована діяльність будь-якої партії для формування у конкретних верств населення певних поглядів і уявлень (світогляду). Пропаганда зазвичай повторюється та розповсюджується через різні засоби масової інфор-

мації, щоб сформувавши обраний результат суспільної думки. Значення пропаганди різних партій особливо зростає у період виборчої кампанії. На відміну від об'єктивної подачі інформації, зловмисна пропаганда подає інформацію вибірково, щоб спонукати до певних узагальнень, або використовує емоційне забарвлення повідомлення, аби спровокувати радше чуттєву, ніж раціональну реакцію на висловлене. Бажаним результатом пропаганди є зміна ставлення до її суб'єкта. Пропаганда і її зловмисний варіант можуть використовуватись як форма політичної боротьби. Термін «пропаганда» набув яскраво негативного емоційного забарвлення лише завдяки непрофесійній діяльності частини журналістів. Пропаганда у своєму початковому емоційному значенні мала нейтральне забарвлення.

РОЗУМНА СИЛА – (англ. *Smart power*, також *розумна влада, розумна міць, смарт-сила*) – концепція, що обґрунтовує використання поєднання примусу і винагород з привабливістю цінностей та переконань задля досягнення цілей (тобто поєднання жорсткої і м'якої сил). Тобто, до прикладу, використання не лише військової сили, але і залучення у військові союзи і партнерські програм. Згідно з Джоозефом Наєм, більшість суб'єктів міжнародних відносин використовує концепцію «розумної сили» у своїй зовнішній політиці

СВІТОВА ПОЛІТИКА – система економічних, правових, дипломатичних, ідеологічних, військових, культурних та інших зв'язків і відносин між народами, державами та групами держав, провідними соціальними, економічними та політичними силами і організаціями, що діють на світовій арені. Займається проблемами сучасного стану та тенденціями розвитку світової політичної системи. Окремі міжнародні проблеми досліджуються С.п. із урахуванням загального контексту світового політичного розвитку. Зміщує акцент на ту роль, яку відіграють нетрадиційні актори на міжнародній арені.

СУБ'ЄКТ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН (УЧАСНИК) – індивід, група, клас, спільнота людей, держава, які взаємодіють з приводу і/чи за допомогою окремого об'єкта. Одним з основних критеріїв виокремлення суб'єкта є наявність у нього свідомості та здатності до дії.

СУВЕРЕНІТЕТ – (від франц. *souverainete* від *souverain* – носій

верховної влади) – стан незалежності державної влади від будь-якої іншої влади, який полягає в її праві та здатності самотійно, без втручання якоїсь іншої держави керувати своїм внутрішнім і зовнішнім життям. *Державний суверенітет* – це самотійність і неподільність, верховенство законодавчої, виконавчої та судової влади в межах території держави, її незалежність від зовнішнього впливу, влади якоїсь іншої держави; незалежність у здійсненні зовнішніх стосунків.

ТЕРОРИЗМ – (від лат. *terror* – жах, страх) – здійснення політичної боротьби залякування, насильства аж до фізичної розправи з політичними противниками; дестабілізація суспільства, державно-політичного ладу шляхом систематичного насильства і залякування, політичних вбивств, провокацій.

ЦИВІЛІЗАЦІЯ – спільнота людей, які мають спільні фундаментальні основи ментальності, спільні основоположні духовні цінності та ідеали, а також стійкі особливі риси в соціально-політичній організації, економіці та культурі.

ЦИФРОВА ДИПЛОМАТІЯ – (*англ. digital diplomacy, e-diplomacy*) – використання можливостей мережі інтернет та інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) для вирішення дипломатичних завдань. В рамках цифрової дипломатії використовуються нові медіа, соціальні мережі, блоги та тому подібні медіа майданчики в глобальній мережі. В електронній дипломатії беруть участь державні відомства, в першу чергу зовнішньополітичне, урядові органи, а також неурядові організації, чия діяльність пов'язана з реалізацією зовнішньополітичного порядку денного. Головні цілі цифрової дипломатії – просування зовнішньополітичних інтересів, інформаційна пропаганда через Інтернет-телебачення, соціальні мережі та мобільні телефони, спрямована на масову свідомість і політичні еліти

ШОВІНІЗМ – агресивна форма націоналізму, проповідь національної винятковості, протиставлення інтересів однієї нації інтересам іншої, розпалювання національної ворожнечі й ненависті.

Система оцінювання навчальних досягнень студентів

Методи навчання

Лекції, семінарські заняття, самостійна (індивідуальна) робота з джерелами та науковою літературою, складання термінологічних словників і таблиць, підготовка case study, курсової роботи та доповідей, робота в мережі Інтернет.

Методи контролю

Усі види навчальної роботи з курсу «Новітні тенденції публічної та культурної дипломатії» підпорядковані кредитно-трансферній системі організації навчання та контролю знань студентів. Оцінка знань, умінь і навичок здобувачів освіти із курсу здійснюється на основі результатів проведення поточного і підсумкового контролю знань (іспиту).

Завданням поточного контролю є систематична перевірка розуміння та засвоєння програмного матеріалу, складання конспекту, підготовки до семінарських занять та case study, здатності публічно та письмово представити курсову роботу на основі case study, підготовлену за заданою тематикою.

Завдання підсумкового контролю (іспиту) є підсумкова перевірка глибини засвоєння студентом програмного матеріалу дисципліни, здатність творчого використання набутих знань, уміння сформулювати своє ставлення до певної проблеми, що впливає зі змісту дисципліни тощо. Заходи з підсумкового контролю проводяться по завершенню вивчення навчального матеріалу обох змістових модулів.

Підсумкова оцінка курсу буде обчислюватися з використанням таких складових:

Бали	Результат навчання, що оцінюється
45	Робота на семінарських заняттях (участь у дискусіях, презентації, поточне тестування)
25	Курсова робота з культурної дипломатії на основі case study та її презентація
30	Іспит (усна співбесіда)
100	Разом

Критерії роботи студентів:

Форм роботи	Вид роботи	Розподіл балів
Семінарське заняття	Участь у роботі групи під час заняття	0-3
	РАЗОМ за 15 занять	0-45
Курсова робота з культурної дипломатії на основі case study та її презентація		0-25
Критерії оцінювання підсумкового іспиту		
Студент/студентка вільно володіє визначеними програмою знаннями й на їх основі правильно і формулює відповіді на поставлені за тематикою курсу питання; вміє довести і аргументувати свою відповідь; відповідь чітка і завершена, мова добра		24-30
Студент/студентка має незначні ускладнення при використанні визначених програмою знань і умінь, при доборі спеціальної термінології, припускається незначних помилок або окремих неточностей; мова добра		18-23
Студент/студентка при відповіді користується лише окремими знаннями й уміннями, припускається неточності у використанні спеціальної термінології; мова спрощена		12-17
Студент/студентка не володіє необхідними для відповіді знаннями та вміннями		0-11
РАЗОМ		0-30

Шкала оцінювання: національна та ECTS

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка ECTS	Оцінка за національною шкалою	
		для екзамену, курсового проекту (роботи), практики	для заліку
90 – 100	A	відмінно	зараховано
82-89	B	добре	
74-81	C		
64-73	D	задовільно	

60-63	Е		
35-59	FX	незадовільно з можливістю повторного складання	не зараховано з можливістю повторного складання
0-34	F	незадовільно з обов'язковим повторним вивченням дисципліни	не зараховано з обов'язковим повторним вивченням дисципліни

РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА ДО КУРСУ «КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ»

Основна література

1. Висоцький О.Ю. Публічна дипломатія: конспект лекцій. Частина I. Дніпро: СПД «Охотнік», 2020. 56 с. URL: <http://stratcom.nuou.org.ua/wp-content/uploads/2020/07...pdf>
2. Висоцький О.Ю. Публічна дипломатія: конспект лекцій. Частина II. Дніпро: СПД «Охотнік», 2020. 48 с. URL: <https://xp4stm90bvzr.frontroute.org/s11/6/1/9/3/1/61931.pdf><https://xp4stm90bvzr.frontroute.org/s11/6/1/9/3/1/61931.pdf>
3. Культурна дипломатія: навч. посібник / за заг. ред. І.Б. Матяш, В.М. Матвієнка; Інститут міжнародних відносин КНУ імені Тараса Шевченка; Наукове товариство історії дипломатії та міжнародних відносин. Київ: ДП «ГДІП», 2021. 252 с. URL: https://gdip.com.ua/files/file/Diplomatic%20Ukraine/Library_UD/Handbook%20of%20Cultural%20Diplomacy_UA.pdf
4. Семченко О.А. Іміджева політика України: монографія /О. А. Семченко. Київ : Академія, 2014. 272 с
5. Сухорольська І., Турчин Я. Громадська дипломатія та демократичний імідж держави: монографія. Львів: Видавництво Тараса Сороки, 2019.- 272 с
6. Carta C., Higgott R. Cultural Diplomacy in Europe: Between the Domestic and the International. Springer International Publishing; Palgrave Macmillan, 2020. – XV, 274 p.
7. Melissen J. The new public diplomacy: soft power in international relations. New York : Palgrave Macmillan, 2005. 246 p.

Додаткова література

8. Андрієвський Т.Г. Перспективи розвитку культурної дипломатії в умовах російсько-української гібридної війни – 2021: матеріали IV науково-практичного круглого столу (м. Харків, 17 грудня 2021 року) Харків : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2021. С. 11–15

9. Браницька Т.Р., Кащенко Н.В., Кухар І.Г. Культурна дипломатія як спосіб комунікації в інтересах національної безпеки України. *Наукові перспективи*, 7 (13) (2021). URI: <https://docs.academia.vn.ua/handle/123456789/103>
10. Гавриленко І. Концепції та моделі здійснення культурної дипломатії. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Міжнародні відносини*. 2014. Вип. 1. С. 5-9. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKNU_mv_2014_1_3
11. Гололобов С.М. Культурна дипломатія як складова державної політики у сфері культури на сучасному етапі українського державотворення. *Public Administration and Regional Development*. 2022, №18: 1057-1078. URL: <https://pard.mk.ua/index.php/journal/article/view/330/285>
12. Дзюбленко І.М. Тенденції розвитку українсько-канадських відносин у контексті культурної дипломатії. *Політикус*. Вип. 5. 2021. С. 28-33. URL http://politicus.od.ua/5_2021/5.pdf
13. Дубов Д., Дубова С. Політика культурної дипломатії як механізм реалізації стратегічних комунікацій держави. *Наукові праці Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського*. 2017. Вип. 46. С. 62-73.
14. Коберська А. Еволюція концепції культурної дипломатії. *Вісник ДНУ ім. В. Стуса*. 2020. С. 117–120
15. Комарницький М. Роль публічної дипломатії в глобальній стратегії Європейського Союзу. *Вісник Львівського університету. Серія філос.-політолог. студії*. 2021. Випуск 35, С. 193-200.
16. Луцишин. Г. Культурна дипломатія Франції в сучасній Україні. 2020, *Political science, philosophy, history and sociology: development areas and trends in ukraine and EU*. С. . 132-134. URL: <https://www.academia.edu/104781236/>
17. Майстров Д.І. Особливості культурної дипломатії Франції в контексті сучасних міжнародних відносин. *Репозитарій НАУ*. 2020. URL: <https://er.nau.edu.ua/handle/NAU/45643>
18. Мицик Л. Особливості функціонування інституцій культурної дипломатії: світовий досвід і уроки для України. *Ідентичності та*

політичні інститути. Матеріали VI Всеукраїнської наукової конференції (Ніжин, 22 квітня 2021 року) Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2021. С. 77-83

19. Парчевська В.В., Паніна І.Г. Дискусія щодо поняття «культурна дипломатія». *Вісник ДНУ ім. В. Стуса*. 2020. № 6. С. 74–78
20. Пересунько Т.В. Інституціоналізація культурної дипломатії в Україні: до проблеми історичної тяглості. *Культурологічний альманах*. Вип. 5: Культурна дипломатія: стратегія, моделі, напрями. К.: НіланЛТД, 2017. С. 103–107
21. Подаєнко Ю.Л. Європейський досвід реалізації культурної дипломатії: специфіка та перспективи подальшого розвитку. *Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу "Києво-Могилянська академія"*. Сер. Політологія. 2014. Т. 230, Вип. 218. С. 48-53. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchdupol_2014_230_218_11
22. Політика культурної дипломатії: стратегічні пріоритети для України: зб. наук.-експерт. матеріалів / за заг. ред. О. П. Розумної, Т. В. Черненко. К.: НІСД, 2016. 92 с. URL: http://old2.niss.gov.ua/content/articles/files/kult_dyp-cd7f1.pdf
23. Полякова Ю.В., Шайда О.Є., Степанов А.В. Культурна дипломатія як інструмент міжнародної комунікації. *Вісник ЛТЕУ: Економічні науки*. № 71 (2023). С. 57-63. URL: <http://journals-lute.lviv.ua/index.php/visnyk-econom/article/view/1332/1256>
24. Процюк М. Публічна та культурна дипломатія як засіб «м'якої сили» України: запозичені моделі, реальні кроки та стратегічні пріоритети. *Науковий вісник Дипломатичної академії України*. Випуск 23. Зовнішня політика і дипломатія: традиції, тренди, досвід. Частина II. Серія «Політичні науки» / За заг. ред. В.Г. Ціватого, Н.О. Татаренко. Київ, 2016. С.21-28.
25. Розумна О.П. Досвід функціонування європейських інститутів культурної дипломатії: висновки для України. Аналітична записка. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/gumanitarniy-rozvitok/dosvid-funkcionuvannya-evropeyskikh-institutiv-kulturnoi>

26. Розумна О.П. Культурна дипломатія України: стан, проблеми, перспективи. Київ, 2016. 53 с
27. Сенченко О. Особливості національних моделей "м'якої сили" КНР і США. *Вісник Книжкової палати*. 2022. № 8. С. 24-30. URL: <http://visnyk.ukrbook.net/article/view/265139/261157>
28. Сербіна Н.Ф., Кучмій О.П. Культурна дипломатія як інструмент зовнішньої політики сучасної європейської держави. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. Випуск 100 (Частина I), 2011. С. 122-131. URL: <http://journals.iir.kiev.ua/index.php/apmv/article/viewFile/1667/1578>
29. Стасевська О.А, Маланчук І.І. Культурна дипломатія: симбіоз культурного та правового потенціалу. *Право та інновації*. № 1. (33). 2021. С. 89-94. URL: <https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/19189/1/89-95.pdf>
30. Філатова О.Є. Культурна дипломатія України: досвід, проблеми та перспективи. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*, серія «Питання політології», 2021, випуск 40. С. 50-55. URL: <https://periodicals.karazin.ua/politology/article/download/18665/16967>
31. Шемаєва Г. В. Місце культурної дипломатії в міжнародних відносинах. *Вісник ХДАК*. Випуск 52. 2018. С. 71-79
32. Ang G., Isar V. R., Mar Ph. Cultural diplomacy: beyond the national interest? *International Journal of Cultural Policy*. 2015. V. 21, 365-381
33. Cultural Diplomacy, Political Influence, and Integrated Strategy. *Strategic Influence: Public Diplomacy, Counterpropaganda, and Political Warfare*, ed. Michael J. Washington, DC: Institute of World Politics Press, 2009.
34. Cummings, M.C. (2003). Cultural Diplomacy and the United States Government: A Survey. Center for Arts and Culture. 15 p.
35. Hartig F. Chinese Public Diplomacy: The Rise of the Confucius Institute, Routledge, 2015. 214 p.
36. Mytsyk L. European Experience of Institutionalization and Implementation of Cultural Diplomacy. *Problemy i wyzwania*

współczesności oczami młodych badaczy z Polski, Ukrainy i Kazachstanu. Warszawa: Elipsa, 2022- P. 63-74

37. Nye J. Soft Power: the means to success in World Politics. N.Y.: Perseus Publishing, 2004. 191 p. URL: https://www.academia.edu/28699788/Soft_Power_the_Means_to_Success_in_World_Politics_Joseph_S_Nye_Jr?auto=download
38. Pajtinka E. Cultural diplomacy in the theory and practice of contemporary international relations. *Politické ved.* 2014. Vol. 17. P. 2735-2741
39. Schneider C. P. Culture Communicates: US Diplomacy that Works. *Discussion Papers in Diplomacy.* No 94. September 2004. P. 1-22. URL: https://www.clingendael.org/sites/default/files/2016-02/20040300_cli_paper_dip_issue94.pdf
40. Serodes F. A Common European Cultural Policy in the European Union. URL: http://www.culturaldiplomacy.org/pdf/case-studies/a_common_european_cultural_policy_in_the_european_union.pdf

Інформаційні ресурси

- American Journal of Political Science -<http://www.ajps.org>
- American Political Science Review – <http://www.ssc.msu.edu/~aprs>
- Annual Review of Political Science – <http://www.annualreviews.org>
- British Council. URL:<https://www.britishcouncil.org/>
- British Journal of Political Science – <http://www.cup.org/journals>
- Canadian Foreign Policy Journal – <http://www.carleton.ca/npsia/cfpj.html>
- Goethe Institut. Standorte. URL: <https://www.goethe.de/ins/ua/uk/kul/mag/20723017.html>

ДЛЯ НОТАТОК

Навчальне видання

МИЦИК Л. М.

КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ

Навчально-методичний посібник

Технічний редактор – І. П. Борис
Верстка та макетування – О. В. Борщ

Підписано до друку 15.04.24 р.	Формат 60x84/16	Папір офсетний
Гарнітура Computer Modern	Обл.-вид. арк. 2,91	Ел. вид-ння
Замовлення № 76	Ум. друк. арк. 4,18	

Ніжинський державний університет
імені Миколи Гоголя.

м. Ніжин, вул. Воздвиженська, 3^А
(04631)7-19-72

E-mail: vidavn_ndu@ukr.net
www.ndu.edu.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 2137 від 29.03.05 р.